

Cilt: 37 Sayı: 433

01 - 2005 Fiyatı 3.50 YTL

SEVGİ DÜNYASI

Çocuklara Bilmeden Yapılan Kötülükler
Dr. Refet Kayserilioğlu

Son Tahlilde Kayınvalidelik
Nelda Bayraktar

Duygunun Ses Haline Gelişi
Yavuz Yektay

Reiki Hakkında Her şey
Muhsin Doğrular ile Röportaj

Sevgili Dostlar

Sevgi Dünyası 1

Çocuklara Bilmeden Yapılan Kötülükler

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

O'nu Anmanın Güzelliği

Özenç Kayserilioğlu 8

Esinler

Olgay Göksel 13

Reiki Enerjisi Hakkında Herşey

Nadide Kılıç 14

Yaşamın Yaprakları

Nelda Bayraktar 21

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yektay 25

Aşka Çağrı Çıkaran Şiirler

Güngör Özyiğit 30

Olur ya Unutursam

İnternet yazısı 32

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 34

Şahlanmayan Özgürlük

Nadide Kılıç 39

Dostluklar Harcanmaya Gelmez

Zehra İskender 45

İnailması Zor Olan Tesadüfi Olaylar

Der: Nelda Bayraktar 34

Sevgili Dostlar

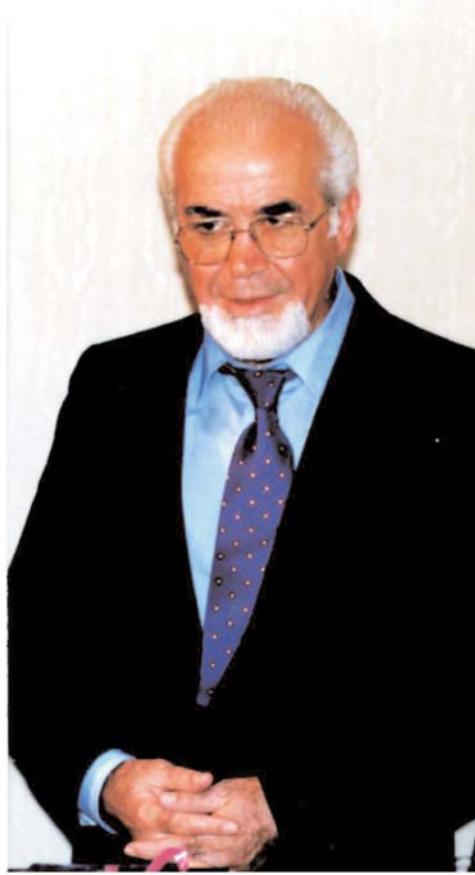
Yeni bir yıla gireceğimiz günlerin arifesinde ülkemiz, önemli kararların alınacağı ve merhalelerin aşılacağı yeni bir döneme adım atacak. Yıllardan beridir üzerinde çalışılan ve emek verilen Avrupa Birliğine giriş projesinin somut sonuçları alınabilecek. Önümüzde açılması muhtemel olan kapıların ardında bizleri başka nelerin beklediğini ve her şeyin karşılıklı çıkar ilişkilerine endekslendiği günümüzde, politik arenada nelerin verilip alınmış olduğunu hep birlikte göreceğiz. Elbet ki ulusal çıkarlarımıza ters düşmeyen ve bizi olumlu sonuçlara eriştirebilecek yaptırımlara uymak şartıyla, batılılaşma süreci içerisinde daha fazla modernleşmenin, gayri safi milli hasılamızı yükseltmenin, eğitim olanaklarımızı güçlendirmenin, turizmimizi daha da geliştirmenin kısacası daha da zenginleşmenin keyfini çıkaracağımız söyleniyor.

Dünyadaki dengeler hızla değişiyor ve bu yüzden de ileriye görebilen ve iyi analiz edebilen liderlere fazlaca ihtiyaç duyulduğu bir dönemin içindeyiz. Türkiye'nin değerini, konumunu ve önemini bilen ve bunu kendi çıkarları için kullanabilecek güçlerin olabileceğini de hatırdan çıkarmamak gerekir. Özgünlüğümüzü, değerlerimizi, kültürümüzü ve bizi biz yapan özelliklerimizi hızla esen yozlaştırma rüzgarlarının aşındırmasına terk etmemek için elimizden geleni de yapmalıyız. Pek çok yönden gelişmemize hizmet eden ve bizleri çeşitli bilgilerin saklı olduğu hazineye ulaştıran internet ve diğer teknolojik ilerlemeler aynı zamanda hızla dünyaya açılmanın getirdiği bir nevi hız ve sınırsızlık duygusuyla beraber, modernleşme ambalajı içinde yozlaşmayı da sunabilmektedir. Ülkelerin, kendilerine has şeffaf kabuklarının içinde yaşamaları şartıyla birlikler güzeldir. Bir birliğe dahil olmak, büyük bir potanın içinde bambaşka bir oluşuma dönüşmek üzere erimek demek değildir.

Bize düşen görev her zamankinden daha fazla birbirimizi saygıyla sevmek, bireyciliği ve bencilliği terk etmek, çağlar boyunca süregelmiş renkli kültürümüzü devam ettirmek ve güzel örneklerin çoğalmalarını sağlamak olmalıdır. Güzelliğin kendine eş olanı getirdiğini bilerek ve bunları yapmanın birer fedakârlık değil kendi geleceğimizi kazanmak olduğuna inanarak yolumuza devam edelim. Güzellerin, iyilerin, gönlü sevgiyle dolup taşanların, ülkesini ve ülkesinin insanlarını canı gibi sevenlerin nasıl olsa birbirlerini bulacağına inanalım ve inandıralım.

Çocuklara Bilmeden Yapılan Kötülükler

Dr. Refet Kayseriliöglu

KARISINI ANNESİ GİBİ GÖREN

Vaktiyle bir delikanlı gelmişti bana. Evleneli altı ay olmuş, karısıyla cinsel yaklaşma kuramıyordu. Cinsel

yönden hiçbir eksikliği yoktu. Daha önce geneleve gitmiş, başarılı olmuştu. Karısını çok seviyor ve çok beğeniyor. Fakat ona yaklaşmak isteyince, gözünün önüne hep annesi geliyormuş. Anneye de öyle bir şey yapılamayacağı

için uzaklaşıyormuş. Karısı ise üzülüyor, "Beni beğenmiyor mu?" diye düşünüyordu.

Bu genç adam, neden böyle bir saplantıya girmiş diye araştırmaya başladım. Konuşmalarımızda ve hipnoz içindeki sorgulamalarımda gördüm ki, delikanlı ileri yaşlara kadar (15-16 yaş) annesiyle aynı yatakta, aynı yorganın altında yatmış. Babasıyla annesi o 4 yaşında iken ayrılmışlar, ondan sonra sürekli annesinin kucağında yatmış. Birbirilerine sarılıp yatmak her ikisinin de hoşuna gidiyormuş. Sonra onda uyanmalar başlayınca, anne ayrılmak, ayrı yatmak gereğini duymuş, şimdi de, 24 yaşında, annesine sarılıp yatmayı çok özlüyormuş. Fakat karısını, niçin annesi gibi görüyormuş, buna anlam veremiyormuş.

Burada psikolojik olay şudur: Delikanlı farkında olmadan çok sevdiği iki kadını özdeşleştiriyordu. Onun bilinçaltı öyle çalışıyordu. Bu durum, ilaçla veya nasihatle çözülecek bir durum değildi. Ona hipnoz içinde, sürekli yaptığım telkinlerle, bilinçaltına, karısının annesi olmadığını, karısının onun sevgisini, yakınlığını bekleyen eşi olduğunu benimsettim. Karısını da çağırıp kocasına nasıl yardımcı olabileceğini anlattım. Sonra yavaş yavaş yakınlaşmalar başladı. Zamanla gittikçe doyurucu sevişmeleri oldu.

Bu hastadan bir sene kadar sonra bir karıkoca geldi. Uyuşamıyorlardı. Şikâyetçi daha çok erkekti. Hanım

adamı yanına yaklaştırmıyormuş, kocasından ayrı yatıyormuş. Daha doğrusu karısı onu yanında istemiyormuş. Hanım beş yaşındaki oğlunu kucağına alıp onunla yatıyormuş. Hanıma yuvarıdaki olayı anlattıktan sonra, "Oğlunuza kötülük yapıyorsunuz. Oğlunuz büyüyünce sevdiği her kadını annesi yerine koyar da, o kadına yaklaşmazsa, oğlunuzun azabını düşünebiliyor musunuz?" dedim. Hanım çok şaşırđı, bu ihtimali hiç düşünmemişti. Daha doğrusu hiç bilmiyordu. Ona doğru yolu da göstermem gerekiyordu:

"Oğlunuz yine sizin kucağınızda yatmak isteyecek, bunun için ağlayacak, çok tepkiler gösterecek. Çünkü sizin kucağınızda yatmak ona güvence vermektedir. Ama bu durumun devam etmesi onun zararındadır. Hem kendine güveni ve cesareti gelişemez. Her işinde sizin yardımınızı bekler. Hem de yukarıda söylediğim yanlış duygu içine yerleşir. Sonra kendi başına okulda ve iş hayatında başarıya ulaşamaz. Onun kendine güvenmesi ve her şeyi başaracak güce ulaşması gerekir, değil mi?"

Şimdi siz ona diyeceksiniz ki: "Bak oğlum sen artık büyüdün, erkek oldun. Evlendiğin zaman karınla kucak kucağa yatacaksın. Ben de kocamla yatacağım. Ama ilk günler uykuya dalıncaya kadar ben senin yanında oturayım. Sonra sen kendin yatacak güce ulaşacaksın. Sen benim güçlü oğlumsun, erkek oğlumsun!.. deyiniz" dedim. Hanım tavsiyelerimi uygulayacağına söz verdi.

ŞIMARIK KIZ

Anne ve baba kızlarını getirdiler. Anne anlatıyor: "Kızımız hiç söz dinlemiyor, küçük kardeşini çok kıskanıyor." Annesine, şimdi de babasına bağıryormuş. Yaşı altıya gelmiş, bebek gibi her işini annesinin yapmasını istiyormuş. "Altı ay sonra okula başlayacak, hiçbir sorumluluğu üzerine aldırıyoruz. Ayrıca babasını benden kıskanıyor. Onun yanında kocamın elini tutamıyorum. Edepsizce haykırıyor, ağzına geleni söylüyor." Hanım bunları anlatırken kız dışarıda babasıyla oturuyordu. Sonra onları içeri aldım.

Her dediğini
edepsizlikle yaptırtan,
başına buyruk bir çocuk,
aynı şeyleri başka insanlara
da yapmak isteyince,
çok tepki alacak ve
dışlanacaktır.

Annesi onun yaramazlıklarını onun yanında da anlatmaya devam etti. Çocuk annesine: "Ya... sen öylesin, sen kötüsün, ben seni sevmiyorum" diyor ve babasına daha sıkı sarılıyordu. Baba: "Küçükken ikimizin arasına yatmadan uyumuyordu. Ben bunun doğru olmadığını hanıma birkaç kere söyledim, ama dinletemedim." dedi. Kız bu defa babasına bir "Yaaa!.." çekti, onun elini de bıraktı. İkinci çocukları, bu kızları üç yaşında iken doğmuş. O zamana kadar bir dediği iki olmamış.

İkinci çocuk olunca haliyle ilgileri ikiye bölünmüş. Bu durum kız çocuğunu çılgına çevirmiş. Küçük çocuk oğlanmış, ama daha usluymuş.

Kızı incelemeye başladım. Aslında güzel ve akıllı bir kız. Ama edepsizliği ve şımarıklığı öylesine artırmış ki, yüzüne, her şeye kızan cadı kadınların ifadesi sinmiş, sanki. Ben kıza: "Sen güzel ve akıllı bir kızsın. Sen öyle kötü şeyler yapmazsın..." dedim. Bana da bir "Ya!" çekti.

Yanlış terbiye, yanlış ve bilgisiz eğitim, çocuğu şımarık, söz dinlemez ve edepsiz bir hale getirmişti. Aile yanlış tutum ve davranışlarının cezasını çekiyorlardı. "Bu çocuk neden böyle oldu?! Biz ona hep iyi davrandık." diyorlardı. İyi davranmak çocuğun her dediğini yapmak, her dediğine evet demek değil ki!.." dedim. "Siz çocuğu düzene, disipline uyan, sorumluluğunu bilen, büyüklerine ve insanlara saygı duyan olarak yetiştirmemişsiniz. Her dediğini edepsizlikle yaptırtan, 'dur, sus' dinlemeyen, başına buyruk hareketleri marifet sayan bir çocuk olarak yetiştirmişsiniz. Aynı şeyleri başka insanlara da yapmak isteyince, çok tepki alacak ve dışlanacak bu çocuk" dedim. Çocuğu hipnoza razı edemedim. Aileye bazı doğru tavsiyelerde bulundum, inşallah uygulayabilmişlerdir.

Bir anne 16 yaşındaki kızından şikâyet ediyordu. Kızı akşamları geç saatlere kadar arkadaşlarıyla dolaşıyormuş. Ders çalışmıyor, hiçbir sorumluluğu üzerine almıyormuş. O, beş yaşında iken babasından ayrıl-

Yanlış terbiye ve yanlış eğitim yüzünden çok değerli, yetenekli ve başarılı olabilecek çocuklar, ya kendine güvensiz ve pısrık oluyorlar ya da herkese kafa tutan, serkeş, çalışmayan, hayta oluyorlar. Bu iki tip çocuk da kötülük peşinde koşan odakların, kötü kişilerin kolayca tuzağına düşüyorlar.

mışlar. Babası kızıyla hiç ilgilenmiyormuş. Zaten başka bir hanımla evlenmiş, ondan da çocukları olmuş. Bu kızın bütün sorumluluğunu ve yükünü annesi çekmişti. Birçok kısmetler çıkmış, kızı üvey baba elinde büyümesin diye hepsini reddetmişti. Şimdi kızı, onu hiç dinlemiyor. Dersini çalışmıyor, avare arkadaşlarla avarelik ediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra kızını içeri aldım. Havalı pozlarla hiçbir şeyi umursamaz bir halde girdi. O da annesinden şikâyetçi idi: "Her şeye karışıyor, devamlı 'çalış, çalış!..' diye kafa şişiriyor. Benim gençliğimi yaşamama izin vermiyor. Ben de onu dinlemiyorum." diyordu. Ona, derslerine çalışması gerektiğini, yoksa hiçbir işe giremeyeceğini, cahil bir insanın bugünkü dünyada hiçbir yerde değeri olmayacağını anlattım. "Çalışıyorum ama aklıma bir şey girmiyor." dedi. Hipnozla onun zihnini açacağımı, dikkatini artıracağımı söyledim. Gerçekten iyi hipnoz oldu. Onu yavaş ya-

vaş, o tembel arkadaşlarından uzaklaştırdım. Annesi de tutum ve davranışlarını değiştirdi. Kızını tenkit etmekten vazgeçti, onu övmeye başladı. Onunla arkadaş oldu. Onun için yaptığı fedakârlıkları ona sayıp dökmeyi bıraktı. Anneye "KIZINIZ büyümüş, imkân olursa evlenin. Bu, kızınızın hayatını da düzene sokar" dedim.

KABADAYI TIPLİ OĞLANLAR

Otobüste gidiyorum, koltuğun kenarında oturuyorum. Durakta bir karı koca ve beş yaşlarında olan oğulları bindi. Oğlan annesinin elinden tutuyor, baba arkadan geliyordu. Oğlan bağırarak konuşuyor, çatacak kişi arıyordu. Benim bacağımin yanında ayakta durdular. Oğlan bacağımi itti. Bağırarak bir şeyler söyledi. Benim çocuğun kusuruna bakılmaz, diye düşünceğimi sandı. Annesine ve babasına da güveniyordu. "Bana bak!.." dedim. "Bağırmadan yavaş konuş ve dizimi de itme!... Senin kulağın çekerim ve sana bir de iğne batırırım" dedim. Bir iki söylendi, annesinden yardım bekledi. Hanım da ses çıkartmadı, oğlan söylenerek arka sıraya doğru geçti.

Buna benzer bir oğlan çocuğu getirmişlerdi. Anne babanın iki adım önünden eli arkada yürüyordu. Küçük kız kardeşini çok kıskanıyor ve onu hep dövüyordu, ikisini bir arada yalnız bırakamıyorlardı. Bu çocuğu düzeltmiyorlardı. Acaba benim bir yardımım olabilir miydi?!.. Konuşmaları oğlanın tam bir külhanbeyi gibiydi. Fütursuz, herkese meydan okuyan tarzda ve

yüksek sesle konuşuyordu. Çocuğa "Bana bak" dedim, "Sen iyi ve akıllı bir çocuksun, sözümü dinlersen sana şeker ve çikolata veririm. Yoksa böyle bağırırsan, saygısızlık edersen, sana iğne yaparım, benim hiç şakam yok!.." dedim. Annesine, babasına baktı, onlardan yardım bekledi. Anne: "Doktor bey, ne diyorsa öyle yap!.." dedi. O zaman babaya baktı. O da ona benzer bir şeyler söyledi. Ben hemen söze girdim: "Sen iyi çocuksun, seni sevdim, sözümü dinlersen senin için çok iyi olacak" dedim ve elimi uzattım. Hiçbir şey söylemeden yanıma geldi. Öylece tehditle karışık dostluk teklifimi kabul etmiş oldu. Sonra yavaş yavaş onunla içerdeki müzikli odaya yalnız

Çocuğunuzla alay etmeyiniz.

Onu kendi gözünde de küçük düşürmüş olursunuz.

Çocuk sizin oyuncağınız veya zevk âletiniz değildir.

Onunla şaka yapmayınız, ona küçültücü oyunlar

yapmayınız. Sizin yaptığınız şakaları ciddi

kabul edecek, çok üzülecektir.

başına gitmeye razı ettim. "Sen cesur, korku-suz ve güçlü bir erkeksin" dedim. Tedavisine böylece başlamış olduk. Bu çocuk çok değişti. Aile de yanlışlarını anladı ve düzelttiler.

ÇOCUĞUN DOĞRU EĞİTİME İHTİYACI VAR

Çocuk, anne babanın eline teslim edilmiş bir hamurdur. Ona iyi şekil vermek de, kötü şekil vermek de anatanın elindedir. Yalnız iyi şekil vermek, iyi eğitmek, çocuğu kendine güvenen, iyi, terbiyeli, çalışkan ve başkalarını seven kişilikli bir insan olarak yetiştirmek, bilgili bir eğitimle ve terbiyeyle olur. **Ama bilgili eğitimi ve terbiyeyi kaç anata biliyor? İşte işin acıklı yönü buradadır.** Bu bilgisizlik, birçok çocuğun heder olmasına, yanlış yollara sapmasına yol açmaktadır. Yanlış terbiye ve yanlış eğitim yüzünden çok değerli, yetenekli ve başarılı olabilecek çocuklar, ya kendine güvensiz ve pısrık oluyorlar ya da herkese kafa tutan, serkeş, çalışmayan, hayta oluyorlar. Bu iki tip çocuk da kötülük peşinde koşan odakların, kötü kişilerin kolayca tuzağına düşüyorlar. Onların gelecekleri karardığı gibi, birçok kişinin de hayatını karartmaya başlıyorlar.

Öyleyse bilgili bir eğitim ve terbiye ile çocukları kişilikli ve başarılı olarak yetiştirmek çok önemlidir. Bunun için çocuğa moral vermek, onun akıllı, çalışkan ve terbiyeli olduğunu sürekli telkin etmek gereklidir. Anata çocuğun yanlışlarını kızarak, döverek ve ona en küçültücü sözleri söyleyerek düzeltmezler. Çoğu anatanın en büyük yanlışları buradadır. Kafası kızınca çocuğun ne aptallığı, ne geri zekâlı oluşu, ne tembelliği ne de suratsız oluşu kalır. Kızma esnasında en şiddetli ton-

da söylenen bu sözler çocuğun bilinç-altına işler. O, için için, kendini aptal, geri zekâlı, kötü, tembel, hiç değeri olmayan bir insan olarak görmeye başlar. Böyle gören ve düşünen bir çocuk, derslerde başarılı olabilir mi? Anneyi, babayı, kardeşini ve insanları sevebilir mi?

Çocuğa iyi ve kötü davranışlar en küçük yaşlardan itibaren öğretilmelidir. "Sen akıllı ve iyi kalpli bir çocuksun. Akıllı ve iyi kalpli olanlar çalışkan olurlar, bilgilerini artırırılar. Onlar herkese iyi davranırlar, herkes de onları çok sever." demelidir. Daha küçük çocuklara, hattâ bir yaşından küçük bebeklere bile: "Sen cici çocuksun, cici çocuklar mamalarını yerler, uykularını uyurlar, söz dinlerler... v.s." demelidir. "Bebekler ne anlar bu sözlerden?" demeyiniz sakın. Söyledikçe, övüldükçe, beğenildikçe onların iyi yönde şekillendiğini görmekte gecikmeyeceksiniz. Unutmayınız ki onlar geçmiş hayatlarında yetişkin insanlardı. **Çocuklara ilk günlerden itibaren yapılan olumlu telkinler, onların üzerinde olumlu etkilerini gösterirler.** Sevginin de, kızmanız da dozunda olmalı, çocuğu ne şımartmalı, ne isyana sürüklemelidir. Kızmanız bağıırıp çağırarak, kötü sözler söyleyerek değil de, "Sana yakışmaz" diyerek olmalıdır.

Çocuğunuzun küçükten itibaren iyilik yapan, doğru olan, çalışkan olan, bilgi peşinde koşan, insanları ve Yaratanı seven hayırlı bir insan olmasını istiyorsanız, **ona sürekli olarak iyilik eden, iyi bir kişi olduğunu tel-**

kin ediniz, yani inandırıcı bir tarzda söyleyiniz. Onun dürüst olduğunu, haklara saygılı olduğunu telkin ediniz. Aldığının karşılığını vermesini telkin ediniz. Çalışkan olduğunu, bilgisini sürekli artıracığını ve herkesi seveceğini, hoşgörmesini, affetmesini bileceğini telkin ediniz. Elbet de siz de bir yandan bunların örneğini ona göstermeye çalışınız.

Çocuğunuzun yanında eşinizle hakaret edici, kötü sözlerle tartışmayınız. Birbirinizi kötülemeyiniz, suçlamayınız. Çocuğunuzun size hep güvenmesini, sizi hep saymasını ve sevmesini istiyorsanız, buna çok dikkat ediniz.

Çocuğunuzla alay etmeyiniz. Onu kendi gözünde de küçük düşürmüş olursunuz. **Çocuk sizin oyuncağınız veya zevk âletiniz değildir. Onunla şaka yapmayınız, ona küçültücü oyunlar yapmayınız.** Sizin yaptığınız şakaları ciddi kabul edecek, çok üzülecektir. Bu tarz muameleler, davranışlar, onu ya kabına çekilmeye, silik olmaya götürecektir ya da size isyan etmesine, kin tutmasına yol açacaktır.

Çocuğunuza anlayış gösterin, onun dertlerini ve problemlerini onun gözünden görüp onun yanında olduğunuzu, ona destek olduğunuzu belli edin. Yanlış yapmışsa veya yanlış anlamışsa, bir daha öyle yapmamasını, onun akıllı bir çocuk olduğunu söyleyiniz. **Çocuğunuz, size her zaman güvenmeli, onun yalnız iyiliğini istediğinizi bilmeli, kızarak onu harcamayacağınızdan emin olmalıdır. Onun size olan inancını hiç kaybetmeyiniz.**

O'nu Anmanın Güzelliği

Özenç Kayseriliolu

Geçmişini özlemle yad ederken şimdiki beğenmeyenlerden ya da şimdiki kötüler için geçmişini olduğundan fazla parlak ve iyi gösterenlerden olmasak da, gitgide silinmeye yüz tutan güzelliklerden en çok dikkatini çeken şey nedir diye sorsanız, “adabı ile dua etmek” derim. Günümüzden 100 sene önce yazılmış denemelerde, sosyal içerikli yazılarda da görürüz

yiten güzelliklere hayıflanmayı, bazı değerlerin nasıl yozlaştığına, artık eski terbiyenin kalmadığına dair kederlenmeleri. Bu yüzden biliyorum, her dönemin temcit pilavı gibi bir konusu bu, ısıtıp ısıtıp yeniden kolayından ortaya çıkarılabilsede, bazı müşahadeler.

Çocuğu ilkokula giden tanıdıklarından duyarım zaman zaman: Öyle tuhaf dualar öğretiyorlar, ezberlemeleri için

şart koşuyorlar ki çocuklara, benim dilim dönmüyor, küçücük çocuğun nasıl dönsün? Ezberleyemiyorlar. Ben de genellikle şöyle derim: İngilizce öğrenmeye, İngilizce ezberlemeye dilleri nasıl dönebiliyorsa buna da dönebilir. Gülüşerek konuşuruz bunları ama hissederim onları anlamadığımı düşündüklerini. Ve ben de düşünürüm, onların aslında çocuklarının Arapça dualar ezberlemesini saçma bulduklarını, kendilerine kalsa hiç öğretmeyeceklerini. Ve onlara sormam elbette “peki, ama acaba Türkçe dua etmeyi öğretiyor musunuz?” diye. Çünkü okumuş, az çok kültürlü annelerin çocuklarına bu konuda nasıl yaklaştığını görebiliyorum. Bir kere Yaratıcı ve ona dua etme kavramlarını din kapsamı içinde değerlendiriyorlar; yani gün içinde her an her işimizde hatırlayabileceğimiz, hayatımızın doğal bir parçası gibi görmüyorlar Yaratığımız’la hemhal olup, O’na sevgi, saygı sunup, her işimize O’nun adını anarak başlamayı. Din deyince de din adına yapılan ikiyüzlülükler, çirkinlikler geldiğinden akıllarına, çocuklarını mümkün merteye bu korkutucu, karanlık, kolaylıkla cehennemine dibine doğru çeken boşluktan uzak tutmaya çalışıyorlar. Küçük yaşlarda bu kavramları öğrenmesini istemiyorlar. Sonraki yıllarda da diyorlar ki onlara, sen gönlünü temiz tut, Allah onu bilir, her şey seninle O’nun arasındadır. Gerisini düşünme. Sonra da dua etmek, Yaratan’a sevgi ve saygı sunmak yal-

nızca Ramazan’da, dini bayramlarda, cenazelerde, kandillerde vazife gibi görülüyor, bir an önce yapıp bitirilmesi, sonra da gerçek yaşama dönülmesi gereken bir görev haline geliyor.

Oysa dua etmek, ibadet etmek, ruhumuz, gönlümüz için çok büyük bir ihtiyaçtır. Her an, her yerde dua edebiliriz, kendi dilimizle yakarabiliriz. Yalnızca darda kaldığımız zaman değil, her zaman O’nu anabiliriz. Eğer O’nu en güzel şekilde anabilmek mümkünse, bunu öğrenmek ve bilmek gerekir. Günün belli zamanlarında vücudumuzun temizliğinden emin olarak bir köşeye çekilip O’nunla baş başa kalmanın tadı bambaşkadır. Günün hangi saatlerinin dua ve ibadet için daha tercih edilebilir olduğu belirtilmiştir. Örn. Güneş doğmadan, tan ağırmadan az önceki zaman, Güneş batır batmaz, uykuya varmadan önce, Cuma günleri salâ vakti gibi. Bu zamanlarda dua etmenin bildiğimiz, bilmediğimiz faydaları vardır mutlaka, ama içimizden ne zaman geliyorsa, nerede yapmak istiyorsak, bizim için doğru ve iyi zaman odur elbette. Bu bir otobüste bir yerden bir yere giderken de olabilir, çocuğunuzun okuldan çıkışını beklerken de veya misafirleriniz gittikten, eşinizi dostunuzu uğurladıktan sonra da. Zaman ve yer fark etmeyebilir ama kesin olan bir şey var ki, kendi başınıza ve sessiz kalmanız gerekmektedir. Bunu kalabalık içinde de başarabilirsiniz, yeter ki, oradan buradan konuşmaları ile sizi meşgul eden birisi

Günün belli zamanlarında vücudumuzun temizliğinden emin olarak bir köşeye çekilip O'nunla başbaşa kalmanın tadı bambaşkadır.

olmasın yanınızda. Eğer öyle kişi veya kişilerle bir arada olmak zorundaysanız, diyelim ki, her gün otobüste, arabada birlikte gidip geldiğiniz bir yakınınız varsa, şimdi sen sus, çünkü ben dua edeceğim diyemeyeceğinize göre, ona olan saygınızın, sevginizin gereği onunla sohbet etmeyi tercih edebilirsiniz. Çünkü gönülden yapılan dualar, Yaratan'ın güzelliklerini dile alıp O'na gönderilen övgüler ister istemez bizi daha yumuşak, daha hoşgörülü, daha insan değeri bilir hale getirecektir. Gün içinde vakit bulamıyorsak biraz daha erken kalkmayı, biraz daha geç yatmayı deneyebiliriz. Sosyal hayat, TV'de en güzel programların genellikle gece yarısına yakın başlaması bazılarımız için bunu epeyce zorlaştırmaktadır ve bundan dolayı kendimizi suçlu hissetmemiz bizim için faydalı değildir; çünkü eğlenmek,

gevşemek bizim hakkımızdır, çünkü Yaratanımız bizi sıkın ve bıkkın halde görmekten zevk almaz, O bizim gönlümüz O'na tamamen açık, huzurlu anlarımızı ister. Böyle zamanları bulacağız diye günler geçip gidebilir, zaman O'na ibadet etme isteğiyle ama ibadet edemeden akıp gidebilir. Öyleyse bir yolunu bulup gün içinde kendimize bir zaman bulabilmeliyiz. Bazı insanlardan duymuşsunuzdur: Artık 40 yaşımı geçtim, namaza oruca başlamalıyım diye. Bu söz sizce de buram buram menfaat kokan, Allah'a yönelmeyi ölümle birlikte değerlendiren bir anlayışı dile getiriyor değil midir? Herkes, namazını, orucunu yapsın ya da yapmasın ömrünün her döneminde, O'nun huzurunda olmanın zevkini tatmalıdır.

Zamanı bulduk, kendi kendimizle kalabildik, artık O'nunla söyleşebiliriz, bize herkesten daha yakın olan, bizim de bunu fark etmemizden memnuluk duyan Yaraticımızla. O kadar çok insan var ki, o kadar çok dertte olan var ki, beni mi dikkate alacak diye düşünebilirsiniz, sanki akıl ve mantık size bunu söyler. Ben de derim ki, gönlünüze bakın, gönlünüz bu konuda ne diyor acaba? Düşündüğünüz gerçekten aklın ve mantığın çalışması mı? Yoksa akıl ve mantığı kullanarak insanın düşüncelerine girmekte ve ayartıcı fikirlerini o akıl ve mantık sahibi kişinin kendi düşünceleri gibi göster-

mekte usta vesvese verenin işi mi? En basitinden pratikte düşünecek olursak, o bizim Bizi Sevgisinden Vareden'le daha çok iç içe, daha çok birlikte olmamızı ister mi? Nasıl ki her fikri düşünceyi kendi akıl, mantık süzgecimizden geçirip bir de gönlümüze indiriyor, oradakilerle, duygularımızla de uyumlu olup olmadığını test ederek doğruyu bulmaya çalışıyorsak, burada da aynısını yapabiliriz. Bizler sürünün birer parçası değiliz. İçimizde O'nun sevgisine daha yakın olanlar, diğerlerimize göre üstün tuttukları vardır mutlaka ve bunun sebebinin de yeterince düşünürsek anlayabiliriz belki. Ama bizler her birimiz O'nun için tek ve biricikiz. Her birimizin yalnızca O'nunla, araya başka hiçbir kimseyi koymadan, koymaya gerek duymadan, şefahatine ihtiyaç duymadan usulünü bilirsek açıp kullanabileceğimiz bir bağ, bir yol vardır. O'nu bulmamızı, kullanabilir hale gelmemizi sabırla bekler. Dua ve ibadet (herkesin kendi dilinde ve usulünde) o yolu, o bağı bulmamızı kolaylaştırır. Dinlerdeki bir takım şekiller, ritüeller, işimizi kolay hale getirmek için bize örnekler sunarlar, yol yöntem öğretirler. O yüzden onlardan, kendi içinde bulunduğumuz kültürün ve dinin kurallarından faydalanabiliriz. Ama asıl önemli olan o kuralları harfiyen yerine getirmek değil, onlar yoluyla kendi öz yolumuzu bulmamız, bağımızı kurup güçlendirmemizdir.

Din literatüründeki dualar, yol yöntem öğrenmek için faydalıdır. Örn. İslâm dininde Kuran'dan alınmış ayetlerle yapılan duaların yanında, Kuran'dan olmayan ama kabul görmüş, herkes tarafından benimsenmiş dualar vardır. Onların Türkçe'sine baktığımızda genellikle Allah'ın birliğini, tekliğini belirterek başladığını görürsünüz; bizler de O'nun birliğini, tekliğini gönülden ve içimizde şüphe kırıntısı olmadan şartsız kabul ettiğimizi bildiririz, O'na selâm eder, şükrederiz. Ve ardından övgüler gelir. O'nu aklımızın erdiği en büyük değerleri, kendi gönderdiği bilgilerden öğrendiğimiz özellikleri dile getirerek överiz, överiz. O'nun bunları zaten

Her birimizin
yalnızca O'nunla, araya
başka hiçbir kimseyi
koymadan, koymaya
gerek duymadan,
şefahatine ihtiyaç
duymadan usulünü
bilirsek açıp
kullanabileceğimiz bir
bağ, bir yol vardır.

bildiğini, tekrar tekrar duymaya ihtiyacı olmadığını düşünürsek, o zaman duanın aslında kendimiz için yararlı olduğunu, O'nun benzersiz ve üstün özelliklerini

hatırlamanın bizim faydamıza olduğunu anlarız. Ama bunları yaptıkça gönlümüzde pencere açıldığını, oradan

Gönlümüzde pencere
açıldığını, oradan
içimize nur yağdığını
fark edince de, O'nun
bizim dualarımız
aracılığıyla
yönelişimizden büyük
bir hoşnutluk
duyduğunu, bunu
bizden isteyip
beklediğini hissederiz.

içimize nur yağdığını fark edince de, O'nun bizim dualarımız aracılığıyla yönelişimizden büyük bir hoşnutluk duyduğunu, bunu bizden isteyip beklediğini hissederiz. O'na her yönüyle açık olmak, O'nu, düzenini, varetiklerini düşünmekle sürekli ve neden sonuç ilişkilerini irdeleyip bulmaya çalışmakla olabilir. Ve dualar genel dileklerle son bulur.

Bu dualardaki sıra, O'nu anış tarzı ve anma edebi çok güzel ve niteliklidir. Onlara bakarak kendi öz dualarımızı düzene koyabiliriz. O'ndan sadece bir şey istemek için değil, darda ve zorda kaldığımız için değil, her zaman onun ismini, güzelliklerini dilimize alma-

mız, büyük bir saygı ve hürmetle O'na göndermemiz gerekmektedir. Bunları yaptıkça, o pencereyi aralayıp açtıkça bizde beliren değişiklikler, bakış açımızdaki farklılaşma hareketlerimize sükunet, hayatımıza denge, insanlarla ilişkilerimize yumuşaklık, yaşamımıza bereket getirecektir. Duaları ister başka dilden, ister kendi dilimizden okuyalım, ne söylediğimizi bilmemiz çok önemlidir. Okuduğumuz öyle bir dua bile olsa, gönlümüzden, kendimizden bir şeyler katabiliriz ona. Özellikle metinleri belli duaları şifre gibi görmek, onları belli sayıda okuyup bu yolla bir şeylere ulaşacağını düşünmek gibi eğilimler vardır. Bunların doğruluğu yanlışlığı üzerinde tereddütte kalmak yerine yine gönlümüze bakabiliriz. Onları papağan gibi okuyup, belli sayıyı tamamladıktan sonra oturup dileğimizin gerçekleşeceğini beklemek bize çok mantıksız ve ters geliyorsa, doğru ve uygun gördüğümüz tarz hangisiyse öyle yapalım yönelişimizi, ama yapalım. Eğer o duaların o dedikleri şekilde okunuşunun kerametinin olabileceğine dair bir kanaat, bir eğilim varsa gönlümüzde hiç dert etmeden ama sözlerin anlamını bilerek ve düşünerek, dedikleri gibi yapalım. Sonuçta O'nu anmayacak mıyız, O'na şükürümüzü, övgülerimizi sunmayacak mıyız, her zaman O'nunla birlikte olmanın tadını ve sıcaklığını içimizde hissetmeyecek miyiz? İşte önemli olan aslında bu değil mi?

e s i n l e r

Ne suçla, ne de yargıla
Sadece sev ve anla

* * *

Sevdiğini yitirmek acı da olsa hani
Hiç sevmemiş olmaktan çok daha iyi

* * *

Sevgi, verdikçe artan bir enerji
Sevenlerin toplam gücünü aşan bir sinerji

* * *

Cinsel aşk, insanı tutsak eden bir tutku
Sevgi ise, kişiyi özgür kılan tanrısal bir utku

* * *

Ne zaman yardıma yetişirse Hızır
İnsan onu kucaklamaya hazır

* * *

Görgüden sonra ilişkileri güzelleştiren ikinci kanat
Nezakat, davranışlarla sergilenen ince bir sanat

* * *

Saygı, sahiplenme ve hükmetme isteğini aşar
Sevgi tohumu ancak özgürlük içinde çiçek açar

* * *

Sorunlardan kaçmak değildir mutluluğun yolu
Tanrım! Bizi sorunsuzluktan değil, sorumsuzluktan koru

o l g a y g ö k s e l

Reiki Enerjisi Hakkında Herşey

Nadide Kılıç

REİKİ'nin TARİHÇESİ

Dünyada ilk kez Dr.Mikao Usui tarafından keşfedilmiştir. 1865-1926 yılları arasında Japonya'dan çıkarak bütün dünyaya yayılmıştır. Reiki sisteminin ise Dr.Usui'nin Kurama Dağında 21 gün inzivaya çekilmesi sırasında geldiği (psikolojik infisal medyumluğu olabilir) öğrencilerince iddia edilmektedir. Bu nedenle kesin tarihi belli değildir. Usui 1922'de enerji uygulamak üzere Tokyo'da bir klinik açmıştır. Burada hem uygulama hem de öğreti olarak yayılmasında çaba sarfetmiştir. Ve değişik zamanlarda

Japonya'da yolculuklar yapmıştır. Ancak bu enerjinin kullanım yerinin yani kaynağının Tibetli rahiplerden edindiği de söylenmektedir. Bu yolculukların sonunda dünyadan ayrılmıştır. Reiki şifa yöntemlerini uygulamak üzere kurduğu sisteme Usui Reiki Ryoho Gakkai adını vermiştir. Ancak Japonya'da bu konuda toplumsal kapalılık nedeniyle çok fazla benimsenmemiştir.

Usui'nin öğrencilerinden Chujiro Hayashi 1938 yılında bu sistemi Hawai'ye götürmüş ve orada öğrencisi Hawayo Takata'ya öğretmenlik vermiştir. Takata'dan sonra Reiki Batı'da da yayılmaya başlamıştır.

1970'lerden itibaren Avrupa'da yetiştirdiği öğrencileri sayesinde Reiki daha büyük kitlelerce benimsenmiştir.

Mikao Usui'nin geliştirdiği sistemler Usui Reiki veya geleneksel Japon Reiki'si olarak bilinir. Ancak şunu da unutmamak da gerekir ki bu enerji eski çağlardan beri varolan, onbinlerce yıl bazı öğretiler içinde saklandığı, korunduğu, sonradan keşfedildiği de bilinmelidir.

REİKİ HAKKINDA

Reiki'nin ülkemizde bilinmesi ve yaygınlaşması 1999 yılı son ayları ile 2000 yılının başlarına rastlar. Daha önceki yıllarda çok az insan tarafından benimsenmesine rağmen henüz çoğunluğa ulaşmamıştı. Bunda her yeni bilginin (Reiki de aynı zamanda bir bilgidir.) Etüd edilip, tecrübe edilerek doğruluğu ve faydalılığının ortaya çıkıncaya kadar şüphe ve tereddüt eleğinden geçirilmesinin de etkisi olabilir.

Reiki; şifa ve ruhsal çalışma tekniklerine dayanan binlerce yıllık bir öğretilerdir. Kaynağının Tibet olduğu sanılan bir uygulamadır. Oldukça kolay, herkes tarafından öğrenilebilecek bir tekniktir.

Reiki Kanji Japoncasından bileşik bir sözcüktür. Reiki "Her yerde varolan ruhsal yaşam enerjisi" anlamındadır. REİ: Her yerde varolan, Kİ: Ruhsal yaşam enerjisi anlamındadır. Bu nedenle her iki sözcüğe Evrensel Yaşam Enerjisi de denir.

Reiki, doğası gereği ruhsal bir çalışma olmasına rağmen dogması yoktur. Hiç bir dine ve inanç sistemine bağlı değildir. Uygulaması çok güçlü bir deneyimdir. Hem uygulanan insanda hem de uygulayıcılarda psikik duyguları güçlendirir. Ruhsal bilinç ve bilgice bir farkındalığın artmasını sağlar. Bu farkındalık uygulamadaki Reiki tecrübesini hissetmektir. (Karşılıklı uygulayan ve uygulayıcının birlikte aynı deneyimde ruhsal farkındalık edinmeleri)

Herkes Evrensel yaşam enerjisi ile doğmuştur. Yani Reiki ile... Üst düzeyde Reiki uygulayıcısı olan (Master) öğretmen tarafından öğrencisine kolaylıkla aktarılır. Uzun süren dersler ve uygulamalar gerekmez. Çünkü Reiki kişinin yeteneklerine dayanmayan herkesteki şifanın saf halidir. Bu nedenle insanlar kendilerinde varolan bu enerjinin bir anlamda kullanılır hale gelmesi için sadece başka bir insanın yani Reiki öğretmenin elvermesi (insiyasyon) şarttır o kadar.

Elvermekle insandaki Evrensel enerjinin kullanımı sağlanmış olur. El veriş dört aşamada gerçekleşir. Bununla birlikte nazari bilgiler de verilerek öğrenci daha donanımlı hale getirilir. Çünkü Reiki uygulamasının bir takım esasları vardır. Buna Reiki terbiyesi de denilir. Bir insanın Reiki'ye insiyasyon edilebilmesi için en önemli faktör o kişinin istekli olmasıdır. İstekli olmasının yanı sıra Reiki'yi istemesindeki niyeti de önemlidir.

Reiki Evrensel ve saf bir enerjidir.

*Değişim yaratır.

*İyileştirici bir enerjidir.

*Kişiyi dönüşüm sağlar. Kişi kendi yaşam hatalarını görüp iyiye dönüştürebilir.

*Her insanın kendi iç zenginliklerini (ruhsal) kullanabilmesidir.

*İnsanın yeteneklerini geliştirmesine yarar.

*Kendi içine iyice bakabilmeyi kolaylaştırır.

*İnsan Reiki'yi iyi kullanmayı öğrendiği nispette ruhsal ve Evrensel gerçekler kendini açmayı öğrenir.

*Reiki ne kadar sık uygulanırsa o denli fayda elde edilir. (Uygulayıcıya)

Reiki bir şifa tekniği olmasına rağmen uygulamaya niyetlendiğinde hiçbir zaman (ŞİFA VERMEK) şeklinde bir dilekte bulunmamaya dikkat edilmelidir. Çünkü şifa veren Yaratan'dır. Reiki uygulamak ise O'nun hayrını isteyerek yapılan bir çalışmadır.

İnsiyasyon öncesi ve sonrasında yapılan sohbetler sırasında öğrencilerin deneyimleri paylaşarak Reiki'nin özümsemesi için bir takım basit deneylerle bedendeki saf enerjinin hissedilmesi sağlanır.

Anadolu Halk Kültüründe de (Ki enerjisi) kullanılır. Okunarak pirinç yutturmak, sınava girecek kişiye okunmuş su içirmek, hasta bir kişiye nefes vermek, hüzünlü birinin sırtını sıvazlamak, herhangi bir darp alan kişinin acıyan yerine elini koymak v.b...

Yine kültürümüzde karşımızdakinin

gözlerinin içine bakmak ayıptır. Nedeni, gözden geçen enerjinin karşıdaki insana geçmemesi gerekir. Bunun yanı sıra elleri birleştirip başın üstünde koyup durmak, kolları göğüs üstünde birbirine kavuşturmak iyi sayılmaz. Keza bacak bacak üstüne atarak oturmak büyüklerin karşısında saygısızlık olarak nitelendirilir. Gerçekte çok doğru bir bilgi adetlerin ve geleneklerin içine gizlenmiştir. Çünkü bedendeki enerjinin kilitlenmesi akışkanlığının sağlanamaması bu hareketler ile olur.

*Reiki uygulaması yapabilen, insiyeye olmuş birinin mutlaka anatomi bilgisinin olması gereklidir. Bu bilgi bir tıp öğrencisi kadar kapsamlı olmayabilir. Ama bir lise Fen bilgisi kadar yeterli bir bilgiyi edinmek gerekir. Yanı sıra ilk yardım bilgisini öğrenmiş veya eğitimini almış olmalıdır.

*İnsanın bedenindeki enerji merkezleri (çakralar) hakkında bilgilenmesi gerekir. Batı tıbbındaki Endokrin (Hormon) sistemi hakkında da yeterli bilgi sahibi olmalıdır.

*Reiki alan kişi nefesine önem vermemelidir. Doğru nefes almayı bilmelidir. Kendi sağlığına önem vermemelidir. Beslenmesi, midesini ve diğer organlarını yıpratıcı aşırı yiyeceklerden, şekerli gıdalardan, kırmızı etten, sigara ve alkolden uzak durmayı artık becerebilmelidir. Uyku düzenini günlük yaşantısına fiziksel ihtiyacına göre belirlemelidir. Dinlenme saatlerini mutlaka koymalıdır.

*Ayrıca başka şifa tekniklerini öğrenmesi de Reiki'den daha çok yarar-

lanmasına destek olur. Bu teknikler Çİ-KONG, TAHİ-Çİ, SIHATSU, AKUPUNKTUR, AKÜPRESÜR v.b...İnsanın fizik bedenindeki enerji merkezleri (Çakralar) aynı zamanda bu tekniklerin de ilgi alanlarıdır. Doğu tıbbına göre bedenimizin (fizik beden) çevreleyen Aura denilen bir enerji ile çevrilidir. Aura'nın katmanları bedene Çakralarla bağlıdır. Çakralar hormon sistemimiz ile ilgilidir. Bedenimizdeki yaşam enerjisinin (Ki) aktığı enerji kanalları vardır. (Akupunktur noktaları, Aura'daki meridyen ve paralellerin kesiştiği noktaları Tıpkı Dünyadaki Meridyen ve Paralellerin kesiştiği noktalara benzer tüm bedenimizde de bulunmaktadır.)

Bu bilgiler sayesinde daha güvenli ve doğru uygulamalar yapılabilir.

İnsanlar, toplumsal bir etkilenimle baskın olan Batı öğretilerine daha açıktır. Oysa Doğu öğretilerine de o denli açık oldukları zaman her iki tıbbın birbirine ters düşmediğini hatta benzerlikleri olduğunu görebilir.

Reiki insiyasyonu alan kişi henüz 1. Aşamadır. İlk aşamada inisiyasyondan sonra ruhsal ve fiziksel bir temizlik devresi yaşanabilir. (Aşırı ağlama nöbetleri birkaç gün sürebilir. Bir-iki hafta ishal gibi durumlar yaşanır. Bu temizlik döneminden sonra her şey normale döner.)

Kimi insanda daha önceki hallerinin zıddı tavırlar söz konusu olabilir. Sakin biri bağırıp, çağıran çabuk köpüren bir

insan haline gelebilir. Çok sinirli biri farkındalığı sonucu kendini sorgulayarak daha mülayim olabilir. İnsiyasyon kişinin sezgi gücünde de etkili olur.

Birinci aşamada iki aylık düzenli uygulamalar sonunda (Reiki-2) aşamasına geçebilir. Yine iki aylık bir uygulama zamanı gerekir. Böylece 3. Aşamaya ((Reiki-3) geçer.

Reiki-1 çıraklık,

Reiki-2 kalfalık,

Reiki-3 ustalık dönemidir.

Reiki, hiçbir zaman modern Batı Tıbbının alternatifi değildir. Alternatifi olarak kullanılmaz, destekleyici tıp olarak kullanılır. Doğru kullanıldığında insana faydalı olacak bir tekniktir. Bedensel iyileşme çabuklaşır. Bunun yanı sıra zihinsel ve ruhsal iyileşmenin de sıkıntı boyutunda nedenlerini açığa çıkarabildiği, rahatlama ve huzurlu bir ruh haline dönüştürebilmeye yararlı olacağı da söylenmektedir.

Reiki Evrensel yaşam enerjisidir. Japonlar –Ki (Rei), Çinliler Çi, Hintliler Prana, Eski Mısır Ka diye adlandırırlar. Reiki bilgisinin uygulamasından edinilen faydaların en önemlisi kişinin kendinin varlığının farkına varması, iç dünyasını keşfetmesi, bireysel özgünlüğünü fiziksel ve ruhsal olarak idrak etmesi olabilir. Salt bu bilgi,bütün canlılara saygı ve sevgiyle yaklaşmayı, hakkaniyetli yaşamayı, hür iradeye güven ve saygıyı öğretmesi açısından öğrenmeye değer mi?

RÖPORTAJ

“ŞİFA VERİLMEZ, ŞİFA BİR HALDİR”

Ülkemizde Reiki’yi gerçekten doğru kullanan ve bilen biri olarak tanınan, bu konuyu yaşam biçimi haline getiren ve Master seviyesinde bir öğretmen olan Sayın Muhsin Doğrular ile dergimiz yazarlarından Nadide Kılıç’ın yapmış olduğu röportajı ve aldığı cevapları aşağıda sunuyoruz.

N.K: Kısa öz geçmişiniz?

M.D: Kırk sekiz yaşındayım.Evli ve iki çocuk babasıyım.Elektronik mühendisiyim.

N.K: Bu konularla neden ve nasıl ilgilenmeye başladınız?

M.D: Arkadaşlarım (Bu işle ilgilenen) uğraşıyorlardı. Merak ettim ve öyle başladım. Bir gün işi kırıp Reiki dersine gittim. O günden beridir ilgileniyorum.

N.K: İlgilendiğiniz konuyu nasıl tanımlarsınız?

M.D: Bütün bu konuları şu başlık altında toplayabiliriz: Makro düzeyde yaratılış ve insan... Mikro düzeyde insan ve iç dünyasını tanımada bir yolculuk olarak görüyorum.

N.K: Reiki alternatif tıp mı tamamlayıcı tıp mıdır?

M.D: Alternatif tıp olarak kullanılmasını, en azından bizim kullandığımız düzeyde yanlış buluyorum. Tıpta alternatif değil (Batı tıbbı) tamamlayıcı olarak güzel bir çalışma... Herhangi bir hastalığın Reiki ile tedavi etmeye kalkışılmasına karşıyım. Aynı anda tedavi gören birisine Reiki uygulaması yapmanın ise faydalı olduğuna da inanıyorum.

N.K: Bu konu ilk ne zaman keşfedilmiştir?

M.D: Şifa olayı insanın varoluşu ile birlikte var. Hatta yaratılış ile birlikte var. Reiki daha önceki bilgilerin 19.yy sonunda Dr.Mikao Usiu tarafından, halk tarafından kullanılabilir bir teknik haline getirilmiştir.

N.K: Ne tür hastalıklar iyileştirilebilmektedir?

M.D: Reiki 1'de fiziksel seviye öğretilir. Reiki 2'de ve üstü aşamalarında duygusal, mental olaylarla ilgilenilmekte ve öğretilmektedir.

N.K: Birbirinden farklı bedenler var mıdır?

M.D: İnsan bir bütündür. Fakat zihninin işleyiş şekline dolayı, olayları anlamak için parçalara ayırmaya çok meraklıyız. Bu bakış açısıyla insanın birden fazla bedeni vardır. Bunu en iyi inceleyenler; tasavvufta nefis konusu, Hindistan'da çakra çalışmaları (aynı olmamakla birlikte benzerlikleri var). Beğendiğim bir kitap var: "Işığın Elleri." Buradan bilgi bulabilirsiniz.

N.K: Her bedene şifa verilir mi?

M.D: Şifa verilmez, şifa bir haldir. Bunu bilen iyi bir şifacı olur. Şifa, insanın iç dünyasındadır. Şifa, insanın eflatun koltuğa (bilgi) oturmasıdır. (Farkındalık ve idrak). Şifacı bu konuda ancak rehberlik yapabilir.

N.K: Şifayı veya enerjiyi veren (kanal olan) kendini nasıl korumalıdır?

M.D: Koruması değil, düşüncelerinde ve yaşam tarzında açık vermesi gerekir. Ama çok standart olarak kendinizi beyaz ışık içinde düşünmeniz veya benzer bir tekniği kullanabilirsiniz. Kendi inancınıza göre dua etmeniz koruyucu bir kalkan oluşturur. Yaşam tarzında açık vermemek ise esaslara uygun yaşamaya gayret etmek olabilir. Ayrıca insanın temiz niyetli

olması da korunmasında etkindir.

N.K: Bu konu son günlerde yaygınlaştı. Eğitimi almakla herkes yapabilir mi?

M.D: Farkında olmadan herkes yapıyor. Çocuğunun çarpıp acıttığı uzvunu öperek iyileştirmek isteyen anne, canı sıkılan arkadaşının hatırını soran kişi, hasta ziyaretleri de birer şifa uygulamasıdır. Benim anlayışıma göre derslerde bunun daha bilinçli bir şekilde yapılmasını öğreniyoruz.

N.K: Reiki ile uğraşan kişilerin ne gibi sorumlulukları vardır?

M.D: Reiki terbiyesine uysunlar yeter.

N.K: Reiki terbiyesi nedir?

M.D: Bunlardan benim anladıklarım:

*Şifa verdiğiniz düşünmeyin, uygulama yaptığınızı düşünün

*Sormadan, izin almadan uygulama yapmayın.

*Doktor kontrolünde olmayan birisine uygulama yapmayın.

*Doktor ve hasta arasına girmeyin.

*Reiki'yi Aspirin gibi kullanmayın.

*Teşhis koymayın ve reçete yazmayın (Tedavi yönlendirmesi yapmayın)

*Öğrenciliği hiçbir zaman bırakmayın.

N.K: Verilen enerji karşılığında para talep edilmesi veya edilmemesi hangi kriterlere göre belirlenmektedir?

M.D:“Kimin neyini kime veriyorsunuz, satıyorsunuz?” sorusuna cevabınız, sizin cevabınızdır, tercihinizdir.

Eskiden bu konuda acımasızca yargılıydım, geçti... Ama hâlâ kendi tercihim değişmedi.

N.K: Ruhsal gelişimi henüz geri olan (veya tekamülü yavaş) insanlara Reiki inisiye edilirse hayırlı olur mu?

M.D: “Tekamül eden ruh mudur nefis midir?” diye sorarlarsa ne diyeceğiz? Kimin ne kadar geri veya ileri olduğunu kim biliyor? Bu konularda Tanrıçılık oynamayı yargıyı bırakmak gerektiğini düşünüyorum. Nasipse olur.

N.K: Reiki'nin diğer ezoterik bilgilerle ilişkisi ve benzerliği nedir?

M.D: Bütün hepsinde gördüğüm ortak nokta beden, ruh, ikiyi bir yapmak için verilmiş nefis, nefsteki problemler bedene yansıyor.

N.K: İkiyi bir yapmak ne demektir?

M.D: Benim anladığım ruh enerjisi ile maddenin titreşimini yükseltmektir.

N.K: Reiki mucize midir?

M.D: “Reiki mucize midir?”in cevabı, mucizeden ne anlaşıldığına bağlıdır.

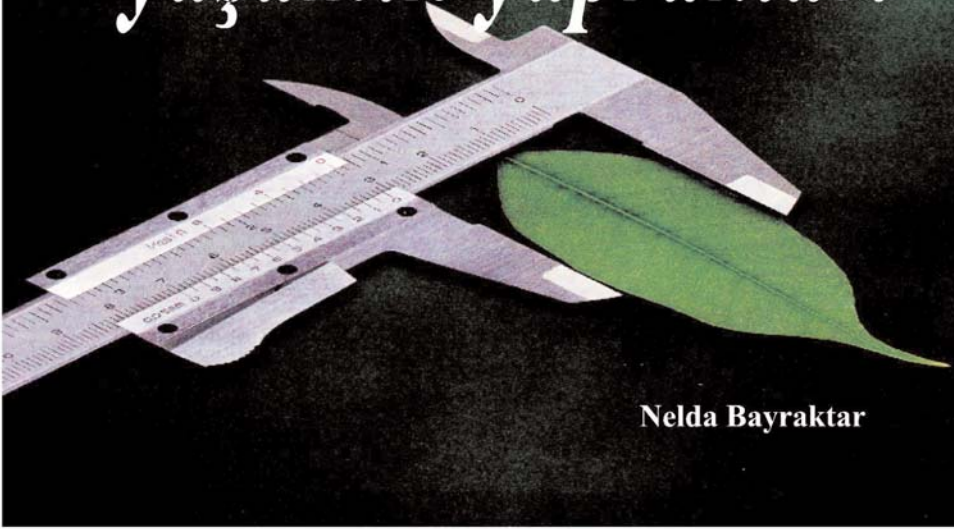
N.K: Reiki'nin dünyadaki insanlara ve olaylara olumlu etkisi olabilir mi?

M.D: Olumlu insanların olduğu yerde olumsuzluklar olabilir mi?

N.K: Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederiz. Hoşçakalın.

yaşamın yaprakları

Nelda Bayraktar

SON TAHLİLDE KAYINVALİDELİK

Köpeğini veterinerine götüren kadın (bu erkek de olabilir) köpeğinin kuyruğunun kesilmesini ister. Veteriner köpeğe şöyle bir bakar ve: “Özür dilerim ama bunu yapamam” dedikten sonra: “Bunu niçin istiyorsunuz?” diye sorar. Kadın (ya da erkek): “Bugün eve kayınvalidem geliyor. Evimize geldiğinde, sevinçle karşılanacağını sanmaması için” diye cevap verir.

Kadın olarak pek çok ortak noktaları bulunduğu halde ve her biri birbirlerinin dostluklarından faydalanabilecekleri halde, kayınvalide-gelin ilişkisi neden bir trajediye dönüşür?

Kayınvalideler ile gelinlerin çekişmeleri dünyasal bir sorun olduğundan dolayı, hemen her ülkede görülebiliyor. Bu konuda yazılmış olan pek çok fıkra, bu çekişmenin vehametini yumuşatarak ifade etmeye yöneliktir. Çocukluğumuzdan beri dinlediğimiz kayınvalide gelin hikayelerinden hatırimızda kalanlar hep kötü kayınvalideler ve eziyet çeken gelinler olmuştur. Bir zamanlara damgasını vuran Türk filmlerinde özellikle vurgulanan kayınvalideler ne yazık ki filmlerin hep kötü kadınlarını oynamışlardır. Kayınvalide gelin çekişmesinin

bilinen en eski kanıt Mezopotamya’da yapılan kazılar sonucu ortaya çıkan bir Asur tabletidir. Bu tablet Asur’lu bir tüccara karısı tarafından yazılmış bir mektubu içermektedir. Eşi ticaret yapmak üzere uzaklara giden ve kayınvalidesiyle birlikte yaşadığı anlaşılan kadın, yazdığı mektupta artık dayanamayacağını ve kocasından kendisini kayınvalidesinin elinden kurtarmasını istemektedir.

Kayınvalide sendromunu sadece gelinler değil, bazen damatlar da yaşayabilmektedirler. Nitekim, erkek sığınma evlerine sığınan pek çok erkek, kayınvalidelerinin ve eşlerinin tacizlerinden bıktıkları için evlerinden kaçmayı tercih ettiklerini söylemişlerdir. Ancak toplumumuzda bu tarz erkeklere daha çok acıma duygusuyla ve üstü örtülü de olsa “zayıf” erkek gözüyle bakıldığından, üzerinde en çok konuşulan konular kayınvalide-gelin çekişmeleri olmaktadır.

Tüm bunların yanı sıra elbet ki gelinleriyle ve damatlarıyla örnek olabilecek bir şekilde çok iyi geçinenler de vardır. Kayınvalidelerin gelinleriyle çok iyi geçindiklerine dair bilinen en eski kanıt ise Tevrat’ta bahsi geçen bir olayda gizlidir. Buna göre, İsrail’de kıtlık başlayınca Naomi adındaki bir kadın, kocası ve iki oğluyla Moav ülkesine gitmek üzere yola koyulur. Burada kadının başına acı olaylar gelir ve kocası ölür. Ardından ise iki Moav’lı kızla evlenmiş olan oğullarını kaybeder. Naomi geri dönmeye karar verir ve dul gelinlerine de kendilerine yeni koca bulmalarını öğütler. Fakat gelinlerden Ruth, Naomi ile birlikte gitmeye karar verir. Tevrat’taki konuşmalar kayınvalide ile gelinin aralarının çok iyi olduğunu, Naomi’nin Ruth’a tam bir anne gibi sahip çıktığını göstermektedir. Böylece Naomi’nin de çabalarıyla Ruth, Boaz adındaki bir adamla evlenir. Bu evliliğinden Ovet, Ovet’ten de İşay doğar ve İşay da Davut peygamberin babası olur.

Bir annenin kayınvalide olduktan sonra nasıl davranacağını, bazen yanlış adetler ya da alışkanlıklar belirleyebilmektedir. Erkek çocuk sahibi olmanın önemli bir statüyle eş tutulduğu (çünkü kadının değeri kayınvalidesinin gözünde erkek çocuk sahibi olduğunda yükseliyor), kız çocuk doğuranların ise bazı kayınvalideler tarafından aşağılandığı ülkemizde, erkek çocuklarının daha sert yapı kazandırılmak üzere yetiştirildikleri de bir gerçek. Bazı erkek anneleri, çocukları henüz çok küçükken normal terbiye kurallarının dışına çıksalar bile onların bir dediklerini iki etmeyerek, gelecekte bir başka insanı mutsuz edeceklerini bilemiyorlar. Örneğin çocuk: “Anne bana su getir” diyor. Anne ise ““Anneciğim, lütfen bana su getirebilir misin?” demen gerekir, oğlum!” diye onu uyaracağına, hemen gidip suyu getiriyor. Aksini yapmanın oğlunun erkekliğini

yumuşatabileceğine inanıyor belki de. Oğlunun, yarın evlendiğinde eşinden de aynı şekilde su istemesinin onu gelinin karşısında güçlü ve erkeksi kılacağına inanıyor. Salt bu yanlış inanış yüzünden erkek çocuklarına evde iş yaptırmayan, sofradan kendi tabaklarını kaldırmamanın onları küçük düşüreceğine ve erkekliklerine has olan güçleri zayıflatacağına inanan anneler yaşamakta aramızda.

Bir çok kadın ise, oğlu henüz küçük iken ve onun çevresinde arkadaşları olduğu zaman en sevimli halleriyle oğlunun mutluluğu için

çalışabiliyor. Arkadaşlarının olmasını ve onlarla iyi ilişkiler içinde olmasını arzu ediyor. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Onun arkadaşlarıyla da iyi geçinmenin yollarını buluyor. Evlenmediği sürece kız arkadaşlarıyla kurduğu ilişkileri erkekliğin gelişmesi için uygun buluyor. Eve çağırdığı kız arkadaşlarına bu nedenle göz yumuyor. Oğlu, bir başka annenin evladı ile ciddi biçimde evlenmeyi düşünmediği sürece sorun yaratmıyor. Nitekim ünlü (!) kayınvalide Semra Hanım bile Sinem için: “Oğlum Ata ile evlenmediği sürece, onun en iyi dostu olurum, gecenin bir yarısında çağırırsa bile yanına giderim” diyordu. Sinem onun gelini olduğu zaman neden dostu olamayacağını anlamak ise zor olmasa gerek.

Uzmanlar erkek annelerinin çoğunun bilinçsiz bir şekilde oğullarını hayatlarında en değer verdikleri kişiler olarak gördüklerini vurguluyorlar. Öyle ki erkek çocuk sırasında kocanın bile önüne geçmekte ve sonradan çıkan bir kadın yani gelin ise yok edilmesi gereken bir rakip olarak görülmektedir. Kişiliklerini tam olarak ispat edememiş ve bireyselliklerini ortaya koyamamış olan erkekler ise anneleri ve eşleri arasında kalmaktadırlar. Oğlu için sonsuz fedakarlıklar yapabilecekmiş gibi duran anne, gelin geldikten sonra oğluna: “Ben sana şunları verdim, saçımı süpürge ettim ama sen nankörlük yapıyorsun!” diyebilmektedir.

alışkın olmadıkları bir yalnızlığın içinde bulmakta ve bunu gidermek için de oğullarının evine ve işlerine müdahale etmeye başlamakta ve ortaya rekabet halindeki iki kadın çıkmaktadır. Psikiyatristler, eşini erken yaşta kaybetmiş, boşanmış ve bir daha evlenmemiş, eşi sürekli dışarıda olan ya da işine çok düşkün olan kadınlarda müdahaleci kayınvalide tipinin ön plana çıktığını söylemektedirler. Bu tarz kayınvalideler arasında oğlunun evine gittiği zaman gelininden önce oğlunun ihtiyaçlarını karşılayan, eve telefon geldiği zaman hemen atlayıp ahizeyi kulağına götürdükten sonra karşı tarafa: “Buyrun, ben bayan X'im (gelinin adı)” diyen, her hafta sonu bir seremoni gibi ziyaret edilmeyi bekleyen ve bu karşılanmadığı zaman huzursuzluk çıkararak, ağlama krizleri geçiren, habersiz bir şekilde oğlu ve gelinini ziyaret eden, kendisine danışılmadan karar alındığında sorunlar çıkararak, en ufak bir olayda bile oğlunu evlatlıktan reddetmekle tehdit eden kayınvalideler bulunmaktadır.

Tüm bunlar anne-çocuk ilişkilerindeki hastalığın ne boyutlara varabileceğinin de örnekleridir. Kendilerine bağımlı hale getirdikleri çocuklarının aynı zamanda kendilerini çok sevecekleri ya-nılgısına kapılan anneler çoğu zaman kişiliksiz çocuklar yetiştirmektedirler. Çocuklarını kendilerine bağımlı kıldıkları için de sevgiden uzaklaşmaktadırlar. Halbuki sevgi gerçek bir gıda olmalı, almadan verilmeli, sevgisini veren vermekle mutlu olmalıdır. Sevgiyi sakınmadan vermeli, düşüncelerini başkalarını sevmek ve kendini sevdirmek yönünde çalıştırmalıdır. Aksi taktirde kişi, ismi kutsal sayılan bir anne bile olsa, yalnız kendisini ve kendisine yararlı olanları seven, istek ve ihtiyaçları karşılandığı sürece devam eden, sağlanmadığı zaman da biten bencil sevgi safhasında takılıp kalabilir.

Sevgisi kendine ve kendi çıkarlarına dönük olan bir annenin, gelini ya da damadına empati ile yaklaşmasını ve onun duygularını anlamaya çalışmasını bekleyemeyiz. Psikiyatride empati kişinin, karşısındakinin duygularını tam ve doğru olarak anlayabilme yetisi olarak tanımlanmaktadır. Empatinin olmadığı ortamlarda kızgınlık, üzüntü ve keder tarzı duygular yoğunlaşmaya başlarlar.

Empati, kişinin kendisini tam olarak karşıdaki insanın yerine koyması demek değildir. Çünkü her insanın şartları değişiktir. Kişiyi kendi şartlarında değerlendirebilmek, düşünce ve duygularını bu yönde değerlendirmek gerekmektedir.

Sonuç olarak, iyi bir kayınvalide olmanın yolu önce iyi bir anne ve iyi bir insan olmaktan geçmektedir.

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi (21)

YAVUZ YEKTAY

Duygunun Ses Haline Gelişi

“Bildiğini bilenin arkasından git,
Bildiğini bilmeyeni uyandır,
Bilmediğini bilene öğret,
Bilmediğini bilmeyenden uzaklaş.”

KONFÜÇYÜS

Yeni yılımızın, 2005 yılının ilk yazısına biraz ürkütücü ve düşündürücü

bir konu ile başlamak istiyorum. “Rabbiessir, velâtiassir, Rabbi temmin, bil Hayır.” (Rabbim, lütfen, kolaylaştır, zorlaştırma. Lütfen tamamla, hayırlarla)

2500 yıl öncelerine döndüm, Konfüçyüs’ün Büyük Bilgi kitabının müzikle ilgili bölümünü okuyorum. İnsanların neşelerinden yönetimin iyi

idaresine kadar müziğin insan yaşamındaki inanılmaz etkilerini okuyorum içim titreyerek.

Bu topraklarda yaşayan mazlum fakat halim, selim, sakin, sessiz ve sabırlı yüce ulusumuzun yüce insanlarına sesleniyorum. Hayatımızdaki yanlışlığı bulabilmemizin bile büyük bir hayır olduğunu düşünüyorum ve mutlu oluyor, şükrediyorum.

Konfüçyüs diyor ki:

1. Eğer bir memlekette yönetim yetersiz ise, toplumsal olaylarda eksiklikler varsa ve ahlâkî değerler bozulmuşsa, o ülkedeki Musiki de geriler ve bozulur!..

2. Eğer bir ulusu yok etmek istiyorsanız, onun kültürel varlığının başlıca simgesi olan musikisinin tümünü alın ve çöpe atın, yerine, eskiyle hiç ilgisi olmayan, uydurma bir musikiyi koyun... Ortalama elli ilâ yüz yılda o ulus yok olacaktır!?!..

Osmanlı İmparatorluğunun gerileme ve çökme devirlerinden beri, yönetim yetersizliği ve ahlâki değerlerin bozulması nedeniyle musikinin de gerilediği görülmüştür. Daha sonra, Atatürk'ün ölümünü (1938) fırsat bilenler 1940'larda, sırf batı musikisine kolayca geçebilmek için uydurma bir ana makam ile kullanılması, eski musiki bilginlerince yasak edilen muhalif bir düzenle ortaya çıkmışlar ve kültürel varlığımızın başlıca simgesi olan musikimizi yok etmeye çalışmışlardır. Zaten biraz yıpranmış olan eski Türk Musikisi dizisini tamamen çöpe atarak, bu yeni uydurma muhalif

sistemi alelacele gençlerimize öğretmeye başlamışlardır! İşte Konfüçyüs'ün ikaz ettiği süreç başlamıştır ve altmış-altmış beş yıldır etkilerini göstere göstere devam etmektedir!..

1800'lerin hemen başlarında II. Mahmut padişah olduğu zaman, batılılaşma uğruna batıların ısrarı ile ilk önce Yeniçeri Ocağını kapatmıştı. Hemen akabinde Mehterhaneyi de kapatarak saray bandosunu kurmuştu. Aşağılanan Türk Musikisi yerine, Avrupa'dan Donizetti Paşayı getirterek batı musikisi ile marşlar besteletmişti. Ve böylece Türklere batı musikisi eğitimi resmen başlamış olmuştur! (1839) Bazı padişahlarımız yalnız batı musikisi dinlemeyi ve öğrenmeyi büyük bir çağdaşlık olarak kabul etmişlerdi! Türk Musikisini aşağılayan, hırpalayan ve ortadan kaldıran bu süreç yüz yıl dahi sürmedi ve sonuçta Sevr Antlaşması imzalandı, kısa bir zaman içinde de ana vatanımız düşmanlarımız tarafından istilâ edildi... Türk tarihinin en acı günleridir o günler... Öz kültürünün bir parçası olan öz musikisinin elinden alınarak onun yerine yabancısının getirilmesi ile Osmanlı Ordusu girdiği hemen hemen tüm savaşları kaybetti!.. Batılılar Türk Musikisinin değiştirilmesinin, ulusumuzun yok edeceğini bilmiyorlar mıydı?

Dünya tarihinden siliniyorduk, Yüce Yaratanımız ATATÜRK'ü ulusumuza göndermeseydi!.. 1923 ile 1938 yılları arasındaki dönem, Türkiye'nin ışıklandığı ve parladığı yılları kapsar.

Hemen akabinde, 1940’larda, Çargâh adında uydurma bir ana makam getirilmiş (Batı musikisine tıpatıp benzediği için) ve o güzelim Türk Musikisi tamamen atılmış ve ikinci yok olma devri başlatılmıştır!

Bu yazımla, ulusumuzun hayrına, hâlimizi (bu kardeşiniz ölmeden) açıklamak durumundayım, çünkü ancak bu şekilde görevini yapmış insanların huzurunu ve mutluluğunu duyabileceğime inanıyorum.

Biliyorum ki, elele bu kötü günleri de aşacağız BİRLİK içinde.

Nasıl ki iyi günlerde beraberiz ve hep beraber olduk; şimdi kötü günlerde de beraber ve BİRLİK olup, ulusumuzu yok olmaya götüren bu felâketten kurtulacağız. Önemli olan, yukarıda bahis edilen durumun ciddiyetini kavramamızdır.

Hız ALİ diyor ki:

“Kervan, uçsuz bucaksız, bitmez tükenmez çölü nasıl aşar bilir misiniz?

“Hüner yola çıkıştadır. İlk adım atmadadır!

“Eğer soyluluğumuzla övünmek gerekirse, bizim soyumuz cömertlik, yüksek ahlâk ve yüksek karakterdir.”

Bu yazımla bazı olayların ve gi-dişâtın altını çizmek istedim. Doğrunun içindeki en ufacak bir yanışın, başka bir yanışa sebep olabileceğini bildiğimden, her kelimemi yazarken aklımın, mantığımın, namusumun ve insanlığa olan görevimin çizgisinden ayrılmamaya dikkat ettim. Vazifem, birilerini kötölemek, kendimi öne çı-

kartmak, pâyeye kazanmak, dolayısıyla gururlanmak, (hâşâ) kibirlenmek değil! Çünkü hiçbir insan kardeşimin karşısında değilim. Bu söylediklerimin bütünün hayrına olduğuna inanıyorum. Biliyorum ki, doğruları en kısık bir sesle bile söylemeniz dahi, çabucak yayılırlar!

(Not: Yukarıdan beri mümkün mertebe kısaltarak yazdığım bu konu hakkında 14.10.2004 ve 2.12.2004 tarihlerinde, Yıldız Teknik Üniversitesinde, onların isteği üzerine iki kez konferans verdim. Çok ilgilendiler. İstanbul Teknik Üniversitesi Konservatuarı da aynı konularda üç konferans vermeme istedi, memnuniyetle kabul ettim. Türk Ulusunun geleceğini ilgilendiren böyle bir konunun yayılması ve tedbirlerinin alınması için çalışmayı kendime bir görev olarak kabul ediyorum, Yüce Yaratanım isterse ve yardım ederse niçin olmasın!)

Kültürümüzün ve Türk insanının karakterinin (kişiliğinin) sembolü olan bin yıllık eski musikimizin çöpe atıldığını anlatırken, üç-dört bin yıllık çok eski musikimiz geldi aklıma. Hani Pentatonik dizilerle bir göçer musikimiz vardı ya. Bu gün pentatonik musikiyi tedavi amacı ile kullanıyoruz. Sizlere iki yıl kadar evvel bir tablet halinde bir tane sunmuştuk. Pek çok okuyucumuz, bilhassa öğrenciler

Sı bembol Pentatonik
Tedavi tableti
(♩ = 60)

"KENDİNE GÜVEN,
EVRENSE GÜVEN"

Söz: Hâlit Çapın
(Tahkim, 26.05.2000)
Best: YAVUZ YEKTA (21.00)
(Sayım günü 22.10.2000)

KIZ GÖK GÖZ LÜ BE BEK YÜZ LÜ HIÇ CAM KI RAR Gİ Bİ KALP KIRILIR MI?
KIZ İN CEDEN İN CE SES Lİ Bİ ÇAK DAN KES KİN SÖZ LÜ
BA BANA BİR SOR BAKA LIM HIÇ CAM TA KAR Gİ Bİ KALP TA KI LIR MI?

CAMCI'NIN KIZI

Kız gök gözlü,
Bebek yüzlü,
Hiç cam kırar gibi kalp kırılır mı?

Kız inceden ince sesli,
Bıgaktan keskin sözlü,
Babama bir sor bakalım.
Hiç cam takar gibi kalp takılır mı?

Not: seqâh perdesi natürel ses kabul edildiğine göre, Seqâh perdesine 4 komalık (♭) bembol konmuştur. Tedavi tableti PENTATONİK olduğu için, natürel ses olan d1a ve dmi sesleri için donanımına ekleme yapılmamıştır.

sınavlara girerken, cesaret versin diye kullandılar. Faydalı olduğunu söylüyorlar, biz de mutlu oluyoruz. İşte bu ay da size si-bemol pentatonik bir tablet sunuyoruz. Bu beste:

- Evrensel Barış ve rahatlık duygusu verir,
- Karın bölgesine iyidir,
- Kan dolaşımını ve tansiyonu düzenleyici etkisi vardır,
- Kasları rahatlatır,
- Öğle zamanı daha etkilidir,
- Pentatonik olması, büyük bir güven hissi ve kararlılık duygusu ve cesaret verir insana.

Sözlerini 26 Mayıs 2000 tarihli, Takvim Gazetesi'nin çok tanınmış ve sevimli yazarı Halit Çapın'ın günlük yazısından aldım. Yazar da şairin ismini vermiyor ve "pek bilinmeyen bir şiir" diyor. İsmi CAMCI'NIN KIZI...

"Kız gök gözlü, bebek yüzlü,
Hiç cam kırar gibi kalp kırılır mı?
Kız inceden ince sesli,
Bıçaktan keskin sözlü,
Babana bir sor bakalım,
Hiç cam takar gibi kalp takılır mı?"

Güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi ve barışı birlikte ve beraber yaşamak ve gönülden paylaşmak, birbirlerimizin gönüllerini asla kırmamak, olgunluk sınavlarımızı en üstün başarılarla vermek, evrenimizin en güzel renkleri, sesleri, muhteşem sessizliği ve muhteşem armonisi,

musikisi ile tekâmül etmek için sağlık ve hayır dolu gelecekler, yüzümüz O'na doğru, gönüllerimizde inancın ateşi, dudaklarımızda mutluluk tebessümü, güzel gözlerimizde alçak gönüllülük saygısı ile dolu gerçek sevgi, ellerimizin ve aklımızın kıymetini bilerek ve aklımızla gönlümüzü bir ederek, ellerimiz birlik ve sevgiyle kenetlenmiş hep el ele olsun.

Ne olur kendimizi tekrar ele alalım, kibir ve gururdan arınmış, dünya okulumuzda dünyaya ait bir türlü bırakamadıklarımızdan ve kopamadıklarımızdan kurtulmuş, O'nun yarattığı her şeyi, ama her şeyi kusur bulmadan sevelim, sevmeye mecbur olalım. Bize verilen her şeyin en iyilerini, büyük bir alçak gönüllülük ve gerçek sevgiyle diğer tüm yaratılmışlara verelim, dağıtalım. Veya kutsal Kuran'ın dediği gibi: "Hediyeleşelim!"

Arınmış gönlümüzün, perdelerini kaldırdığı, güzel gözlerimizle her baktığımız yerde O'nu görelim ve bir-birimizin içinde eriyelim!

İçimiz ferahlayıncaya kadar ve mutluluktan dolup etrafa devamlı neşe dağıtıncaya kadar hiçbir şeyden ve hiçbir insandan hiçbir şikâyetiniz kalmayıncaya ve bunu ağzınızla devamlı söyleyince kadar, bir yıl, beş yıl, on yıl veya daha fazla devamlı ve yalnız altmış yıl evvelinden kalmış Türk Musikisi plakları dinleyin ve huzura kavuşun Yüce Yaratanımın izniyle...

AŞKA ÇAĞRI ÇIKARAN ŞİİRLER

ÇOŞKU

Mavi bir gök
Güneşle gülen bir yeryüzü
Yeşil bir dal
Çiçekle böceği kucaklaştıran
Bir ilkbahar bereketi
Boğazın o hep akan
Çırpıntılı ve serin suyu
Ve hayalin süzülürken havada
Bir martının ıslak kanatlarında
Sanki bir ses haykırır içimden Hey!
Yaşamak ne güzel şey!..

SEVGİ EMEĞİ

Seni sevmek
Bilir misin ne demek
Her an seni düşünmekle yoğrulmuş
İnce, nakışlı bir emek
Ve seni sevmek
Sonu Tanrı'ya çıkan bir yolu
Yürümek
Sonsuza dek...

AŞKA ÇAĞRI ÇIKARAN ŞİİRLER

GÖZLERİN DİLİ

İki göz, yeşil-mavi ve iri
Gözlerinde gizli ruhunun derinlikleri
Sonsuz bir ışık ve deniz
Gözlerindeki giz

Güneş mi ışıldayan bakışlarında
Yoksa deniz, hangisi siz
Denizle oynaşan ışık sanki
Bende bıraktığı iz

Güngör Özyiğit

Olur Ya Unutursam...

Yağmurlu ve soğuk bir kış günü, yırtık pırtık paltolar giymiş iki çocuk kapımı çaldı.

"Eski gazeteniz var mı, bayan?" Çok işim vardı. Önce hayır demek istedim, ama ayaklarına gözüm ilişince sustum. İkisinin de ayaklarında eski sandaletler vardı ve ayakları su içindeydi. "İçeri girin de size kakao yapayım." dedim. Hiç konuşmuyorlardı. Islak ayakkabıları halıda iz bırakmıştı.

Kakaonun yanında reçel ekmek de hazırladım onlara, belki dışarıdaki soğuğu unutturabilir, azıcık da olsa ısıtabilirdim minikleri dedim. Onlar şöminenin önünde karınlarını doyururken ben de mutfığa döndüm ve yarıda bıraktığım işleri yapmaya koyuldum.

Oturma odasında ki sessizlik dikkatimi çekti. Bir an kafamı uzattım içeriye küçük kız elindeki boş fincana

İNTERNETTEN ÖYKÜLER İNTERNETTEN ÖYKÜLER

bakıyordu. Erkek çocuğu bana döndü ve "Bayan, siz zengin misiniz?" diye sordu. "Zengin mi? Yo hayır!" diye cevaplarırken çocuğu, gözlerim bir an ayağımdaki eski terliklere kaydı. Kız elindeki fincanı tabağına dikkatle yerleştirdi ve "Sizin fincanlarımız ve fincan tabaklarımız takım." dedi. Sesindeki açlık, karın açlığına benzemiyordu. Sonra gazetelerini alıp çıktılar dışarıdaki soğuğa.

Teşekkür bile etmemişlerdi, ama buna gerek yoktu. Teşekkür etmekten daha öte birşey yapmışlardı. Düz mavi fincanlarımız ve fincan tabaklarımız takımı. Pişirdiğim patateslerin tadına

baktım. Sıcacıktı patatesler. Başımızı sokacak evimiz vardı. Bir eşim vardı ve eşimin de bir işi, bunlar da fincanlarımız ve fincan tabaklarımız gibi uyum içindeydi. Sandalyeleri şöminenin önünden kaldırıp, yerlerine yerleştirdim. Çocukların sandaletlerinin çamur izleri halının üzerindeydi hâlâ. Silmedim ayak izlerini. Silmeyeceğim de. Olur ya; unutuveririm ne denli zengin olduğumu. Siz sakın unutmayın ne kadar zengin olduğunuzu. Ben unutmayacağım. Bir dosttan gelen bu öyküye yakışan nefis bir özdeyiş: "Ayakkabım yok diye üzülyordum; ta ki ayaksız bir insan görene kadar."

37. YIL

Kesintisiz devam eden 36 yıllık yayın hayatımızda bize gösterdiğiniz ilgi ve verdiğiniz destek için siz sayın okurlarımıza teşekkür ederiz.

Hizmetinize sunduğumuz web sitemizde,

- Her ay güncellenen sayfalarımızda bazı yazılarımızı,
- Yayınlarımızın tam listesini,

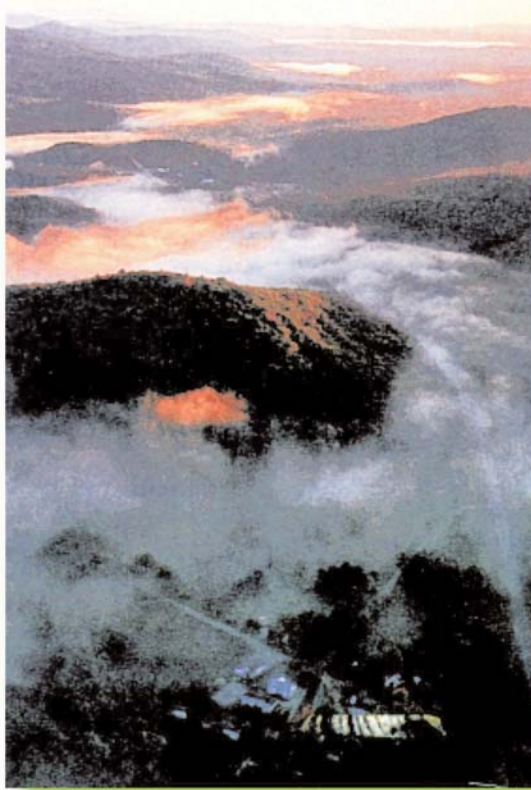
- On-line dergi abone ve kitap sipariş formunu ve

- Bundan böyle sizden gelecek istekler doğrultusunda diğer yenilikleri bulabilirsiniz.

<http://www.dostluk.com>

Ziyaretinizi bekleriz.

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Arın İnan

Geçen ay kaşif ruhların başka dünyalara yaptıkları gezilerden bahis etmiş, bu ruhların birçok realiteyi deneyimleyebilmeleri için eğitim amaçlı seyahatler yaptıklarını söylemiştik. Geçen sayıda işlediğimiz bir diğer konu ise, başka boyutlarda dünya hayatına enkarne oldukları için dünya şartlarında fazlaca etkilenen Hibrid ruhların konusuydu.

Bu ay ise ruhların dünyaya enkarne olmadan önce, gelecekteki yaşamlarını nasıl görebildiklerini inceleyeceğiz.

GELECEKTEKİ YAŞAMLARIN EKRANDA GÖSTERİLMESİ

Gelecekteki hayatın seçiminin yapıldığı yer, Kader Halkası ismiyle karakterize edilmektedir. Çünkü burada gelecekteki yaşamımızdaki bedenlerimiz bize gösterilmektedir. Sujelerimin çoğu, kader halkasının dairesel bir şeklinin olduğunu ve daha çok kubbeli bir tiyatroya benzediğini söylemişlerdi. Yerden tavana kadar yükselen panoramik ekranlar onları çepeçevre sarıyorlardı. Bu ekranlar ruhsal alemde görülen benzerlerinden büyüklük olarak farklıydılar. Dev ekranlarda ruhlar gelecek hayatlarında karşılaşacakları olayları net bir şekilde görebiliyorlardı. Bu ekranlarda çocukluk, gençlik, yetişkinlik ve yaşlılık dönemleri de dahil gösteriliyordu. Odaların spiritüel yapısı aynen ruhsal kütüphanelerde olduğu gibi varlıkların olayları gözlemlemelerini ve sırasında onların içine girebilmelerini sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Ancak, olayın içine girip onu sanki canlıymış gibi yaşayabilmek varlığın tercihinin bırakılıyordu. Tekâmülde ileriye gitmiş olan ruhlar bu olayları zihinsel güçleriyle kontrol edebilme gücüne de sahip oluyorlardı.

Sujelerimden biri kader halkasında oturduğu zamanki izlenimlerini şöyle anlatmıştı:

“Ekranlar sanki canlıymış gibi önü-

müde hareket etmeye başladıklarında üç boyutlu bir akvaryumu andırmaya başladılar. Gelecekteki hayatıma bakmak bu suyun içine dalmak gibi bir şeydi benim için. Gelecekteki hayatıma girecek olan insanlar, olaylar ve yerler etrafımda yüzüyorlar ve sanki boğulacakmışım gibi hissediyordum kendimi. Sonra yüzeye çıkıyordum.”

Dünyaya enkarne olmadan önceki son deneyimlerinde sujelerimi en fazla etkileyen olayın bedenlerinin seçimi olduğunu anlıyorum. Bu bölümde adına Zaman Üstadları dediğim koordinatör varlıklardan bahis edeceğim. Bu varlıklar kader halkasındaki sunumları yönetmektedirler. Bunlar elbet ki gelecek yaşantılarımızı şekillendiren rehber varlıklardan sayılmaktadırlar.

Kader halkasındaki Zaman Üstadları geri planda dururlar ve tam olarak gözükmezler. Rahatça görülebilseler bile onlarla doğrudan iletişim kuramaz. Olay 62, tam da bu konuyla ilgilidir.

OLAY 62

Dr. N: Yaşam seçimi küresine girdiğinde neler gördüğünü anlatabilir misin?

S: Rehberimle birlikte çalışacak olan iki tane varlık var. Rehberimin adı Fyum. Onları gayet iyi tanıyor.

Dr. N: Her enkarnasyonun öncesinde bunları görür müydün?

S: Hayır, sadece bir sonraki hayatım özellikle zor geçecek ise ve zor seçimler yaptıysam onları görürdüm.

Dr.N: Fyum'la konuşan bu varlıkların adını biliyor musun?

S: Asla! Bu sadece benim bildiğim bir şeydir! Bu varlıklarla kolay tanış olamazsınız, rehberim bundan dolayı benimle birlikte gelir.

Dr. N: Seni anlıyorum. Ancak Zaman Üstadları denilen bu varlıklarla ilgili ufacak da olsa bir bilgi veremez misin?

S: Peki, birinci varlık erkeksi görünüşte olup, tutum ve davranışlarında sert. Benim belli bir bedeni seçmemi istediğini biliyorum. Çünkü benim için en faydalı seçimin yapılması gerekiyor. Ancak böyle bir bedende maksimum deneyim yaşayabilirim.

Dr. N: Bu varlıkların sessiz ve kendi hallerinde olduklarını işitmiştim.

S: Evet, bu doğru. Ancak seçme işlemi esnasında tercih etmemizi istedikleri bir bedeni empoze edebiliyorlar. Yapılan seçimlerin bizim için verimli olmasını istiyorlar.

Dr. N: Ben de böyle işitmiştim. Peki ikinci varlık nasıl birisi?

S: Bu dişi ve daha yumuşak ve esnek olan bir varlık. Önümde derslerimi öğrenebilmem için epey zamanımın olduğunu ve içinde hoşnut olabileceğim bir bedenimin olması gerektiğini savunuyor.

Dr. N: Bu da iyi polisi oynuyor

demek ki!

S: (gülüyor) Evet, belki, ben de rehberim Fyum'la beraber orta yolu takip edeceğiz.

Dr. N: Fyum da bir nevi hakemlik yapıyor sanki.

S: Hayır, bu doğru değil. Seçimlerim konusunda Fyum ne çok hoşgörülü ne de çok haşindir. Beden seçiminin tamamen bana ait olduğu söylendi bana. Ne de olsa o bedenle sadece ben yaşayacağım.

Dr. N: Gerçekten de hepimiz seçimlerimizle beraber yaşarız. Peki nasıl bir beden seçmiştin?

S: İki yıllık evlilikten sonra ölecek olan bir kadın bedeni seçmiştim. Hayli zor bir yolum vardı. Kocamın çok sevdiği birini, karmik bir borcundan ötürü kaybetmesi gerekiyordu.

Dr. N: Demek ki bu beden, büyük bir olasılıkla genç yaşta ölecekti. Ama sorulması gereken esas soru bu bedeni senin seçip seçmeyeceğindi, doğru mu?

S: Evet, aynen böyle.

Dr. N: Lütfen devam et ve genç bir kadını ölüme kadar götüren olayların neler olduğunu anlat.

S: Texas, Amarillo'daki bir çiftlikte yaşayacağım ve üç şekilde ölebileceğim gösterildi bana. İki sarhoş adamın kavgası esnasında çıkan bir kurşunla ölebilirdim. Attan düşüp ölebilirdim. Ya da nehirde boğulabilirdim.

Dr. N: Yaşama şansın var mıydı?

S: (Duraklıyor) Evet, az da olsa,

vardı. Ancak bu durum, bedenimin geliş amacına ters düşerdi. Ruh eşimle beraber böyle bir hayatı ve içinde olmamız gereken bedenleri seçmiştik. Her ikimizin de yaşaması gerekenler vardı.

Dr. N: Kader halkasında sana gösterilen bu üç seçimi ekrandan izlediğinde aklından neler geçti?

S: Doğal olarak, kurşunla ölmeyi tercih ettim. O hayatımda gerekli ve önemli olan tek şey genç yaşta hayata veda etmemdi.

Okuyucular, karma kanunlarıyla gelecek yaşamlardaki olasılıklar arasındaki bağı merak ediyorlardır. Karmanın sebep ve sonuçlarla ilgisi vardır. Düşüncelerimiz, duygularımız ve tepkilerimiz karmamızı etkilerler. Karma, karşımızdaki kişilere karşı doğru eylemlerde bulunmaktan öte bir şeydir. Bu aynı zamanda niyeti de içerir.

Bu genç çiftçi kadının genç yaşta ölmesi taş kazınmış bir şey değildi. Bu bedeni özellikle doldurabilecek bir varlığa ihtiyaç vardı. Kısa bir süre içinde yaşayacağı bedeni seçecek olan varlığın bile az da olsa özgür iradesi vardı. Ancak hipnoz esnasında öğrendiğim kadarıyla bu hanım kurşunla öleceği yere gitmek için içinden dayanılmaz bir istek duymuş ve buna engel olamamıştı. Belki de bu hanımın yerinde olan bir başka ruh

(aynı bedenin içine girmeyi kabul etmiş olan bir diğeri) niye olduğunu bilmeden oraya gitmemek için, içinde dayanılmaz bir istek duyacaktı.

Çevremizdeki her şey zaman geçtikçe yaşılanıyor. Üzerinde yaşadığımız gezegen bile eskiyor. Hayat döngüsü zamanla ilgilidir ve boyutsal gerçekliğimiz, geçmişi inceleyen ve geleceği görebilen ruhların enkarne olmalarına izin veren ileri varlıklar tarafından etkilenir. Kütüphanelerde ve spiritüel öğrenme merkezlerinde geçmişte yapmış olduklarımızı: “Eğer şöyle yapsaydım” gözüyle yeniden inceleriz. Bizler iplerin ucunda sallanan kuklalar değiliz elbet ki. Kâinatımızda, geçmiş artık geçmiş olduğunda, burada geçmiş olaylar ve olaylarla ilgili olan insanlar ebedileşirler ve spiritüel kütüphanelerde sonsuza kadar saklanırlar. “Geçmiş”, “şimdi” ve “gelecek” kronolojik olarak, ruh dünyasının “şimdi”si sayıldıklarından, Kader halkasında gelecek zaman nasıl ele alınmaktadır? Geçmiş olayların dalgaları spiritüel kütüphanelerde tutulurken, şimdi ile gelecek şimdiki zamanda varoluyorlarsa, gelecek değiştirilebiliyorken nasıl oluyor da geçmiş değiştirilemiyor? Bu bir imkânsız paradoks değil mi? Kuantum mekaniğinde ışık partikülleri bir noktada ortadan kaybolur gibi gözükürler ve bir başka noktada ortaya çıkıverirler. Geçmiş olaylara ebedi özellikler verilmiş iken, gelecekteki

olaylar hâlâ akışkan ve değişime açık olmasın sakın? İçimdeki güçlü duygular bu soruya “evet” diyor.

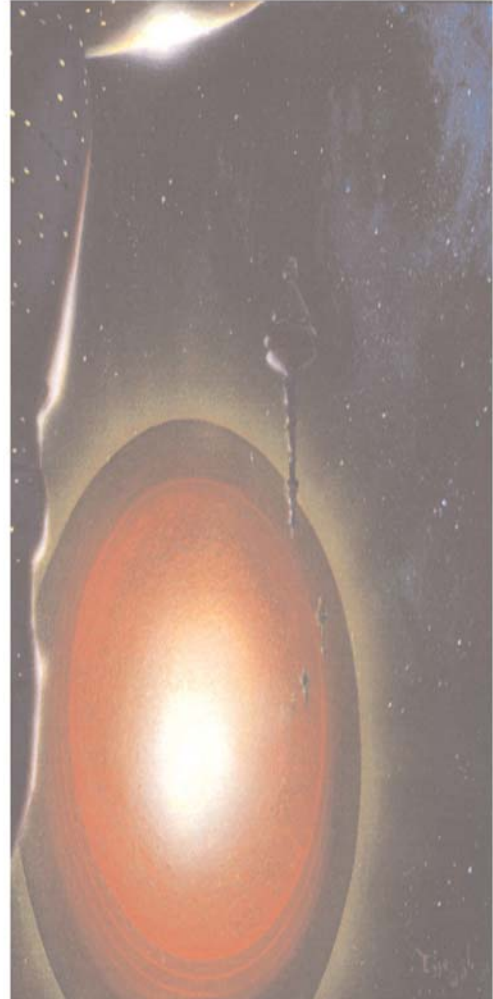
Ancak, yıllarca yaptığım denemelerde sujelerimin geçmiş yaşamlarından bu dünyaya enkarne olmadan önce yaptıkları beden seçimlerini dinledikten sonra, gelecekteki alternatiflerin sayıca sınırsız olduklarına inanmıyorum. Dünya hayatındaki seçimlerimizin sınırsız olmaları için bir ihtiyaç bulunmaktadır. Dünyada öğreneceğimiz dersler vardır.

Bu derslerin planlayıcıları, hayatımızdaki “Eğer şöyle yapsaydım” konusuyla ilgilenirler. Yaşanmamış olaylar, olasılıklarının yüzdelerine kadar bu üstadlar tarafından bilinirler. Kader halkasında otururken bize sunulan alternatif bedenler üzerinde düşünürüz. Bu bedenlerle bağlantıları olan muhtemel olayları seyretmek, bir filmin ilerideki sahnelerini izlemek gibidir.

Zaman üstadlarının onlara gösterdiği belli sahnelere bakarken bazı ruhlar kendilerini bir satranç oyununda zannedebilirler. Çünkü sonuca ulaşmak için yapmaları gereken hamlenin hangisi olduğunu bilememektedirler. Kader halkası, üzerinde inceleme yapılan her bedenin yaşayabileceği olaylar üzerinde durur. Enkarnasyona hazırlanan ruh, yaptığı hamlenin yanlış olması durumunda tüm gidişatın değişebileceğini de bilir. Ancak yine

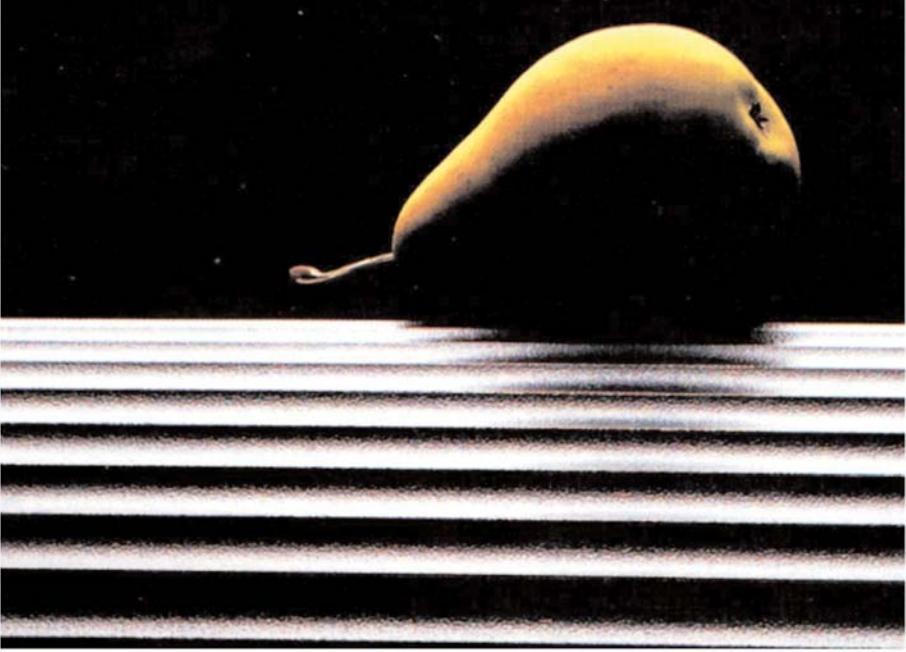
de gelecekte olacak olaylar ruhlara derinliğine gösterilmez. Bunun nedeni hayatın satranç tahtasında oyunu iyi yönde değiştirebilecek olan farklı hamlelerin olabileceğidir. İşte hayat oyunu birçok ruh için bundan dolayı ilginçtir.

(Gelecek Ay: Konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz)

Şahlanamayan Özgürlük

Nadide Kılıç

Nefes almak, normal sağlıklı her insanın hiç hissetmeden yaptığı en büyük iştir, değil mi? Çünkü nefes alıp verebilen her insanın kim olursa olsun ya da nerede yaşarsa yaşasın, Dünya'daki en temel ve vazgeçilmez görevini yapıyor demektir. Nefes aldıkça, kendisine hak olan temiz havayı soludukça, hayatta kalmayı başarmaktadır. Vücudundaki diğer organlarının işleyişini sağlayarak, sağlıklı bir beden sahibi olmaya da çalışmaktadır... Ve de insan kalmaya. Hiç nefes almayan insan, artık farklı bir dünyanın ferdi

olduğu için Dünya'daki fiziksel konumu ve yerini terketmiş olur, farklı bir kimlikle anılır. Belki orada varlığını sürdürebilmek için temiz havaya, nefes almaya ihtiyaç duymayacaktır... Belki öte alemin yaşam koşulları arasında hiç yeri olmayan bir alışkanlık olarak ruhsal bilincinde saklı kalacaktır.

Ancak Dünya'da canlılığın ve yaşamın en temel şartı olan nefes alabilmektir. İnsan bu temel şartı, ne büyük bir nimettir ki, hiç farketmeden yapar. Hiç zorluk çekmeden, acı duymadan, herhangi bir eziyete

katlanmadan en temel gereksinmesini elde eder. Bu nedenle temiz havanın ve nefes alıp vermenin ne denli önemli olduğunu idrak edemez.

Kendini bildiği günden itibaren, her zaman duyduğu bir bilgidir. Tıp otoritelerinden, çevresinden daima sağlıklı yaşamak için ne kadar elzem olduğu hususunda uyarılar, öneriler alıp duyarlar. Ama bu duyuların insan üstündeki etkisi, bilginin gerçekliği kadar etkili değildir. **Çünkü insan, yorulmadan zahmetsizce ulaştığı hiçbir şeyin kıymetli olabileceğini düşünemez.** Bu nedenle Yaratan'ın insana sunduğu bu muhteşem nasibe hakettiği ilgiyi göstermez.

İnsan ilgisini ihtiyaçlarına yöneltmiştir. Yaşamak için pek çok şeye gereksinim duyar. İhtiyaçlarının pek azını elde ederken ailesinden, yaşadığı toplumdaki, ülkesinin yasalarından yardım ve kolaylık görür. Ancak neredeyse ömrünü gereksinimlerine ulaşmak için harcamaya mecbur olur. Kişisel ihtiyaçları söz konusu olduğunda, ulaşmak için sınırsız bir güçle donanmış gibi bütün varlığını, benliğini ortaya koyar... ki elde etmek zor olmasın. Gerçekte gereksinimlerini elde edinceye kadar hayatı ile ilgili bütün önemli hususları unuttur. Daha doğrusu gereksinimlerinin edinilmesi de hayatı bir zorunluluk olarak gözünün önündedir. Kişi, toplumsal etkilenimin, teknolojik gelişmelerin ürünü haline gelir. Her alana el atan reklamların ortaya çıkarttığı çağdaş zevklerin,

yapay zorunlulukların kendisi için elzem hale gelmesinden kaçamaz... Yaşamını sürdürebilmenin dışında kalan pek çok obje, pek çok kavram hattâ felsefi düşüncelerin peşine düşmek nefes almak kadar değerli hale gelir. Dünyayı her zaman etkisi altına alan bu telkin ve moda rüzgârları kişinin hayatını daraltmaya zevklerin, yapay gereksinmelerin esarete boyun eğmeye mecbur eder. Bu, insanı mantık ölçümünden, sağlıklı karar vererek, idrak ederek, yaşamaktan alıkoyan telkinlerin ve dayatmaların sonunda insan, en has baskılarla karşı karşıya kalır.

Baskılar duyguların yoğunluğunu dumura uğratar, bozar. Oysaki insanda varolan sezgi gücü, duyguların yoğunluğundan beslenir.

İnsan olayların içinde his dünyasının farkına varır... Kimileyin üzücü olayların içinde duyguları kabarıp, gözyaşlarına boğulur... Kimileyin neşe veren güzel olaylarla karşılaşır... kahkahalarından mutluluğun doruklarına çıkar. Bütün bu duygu halleri insan içindir. Üzüntünün karşısında sağlam durabilmeyi hoşgörüyü öğrenir... sevinçlerde neşeli olaylarda gönül tazelenir... Her iki halde kalbin kuvvet bulmasıdır. İnsan en üzücü durumlar karşısında da, yalnız neşeli olaylar içinde de fazla kalmaz... Olaylar ve durumlar gibi duygu halleri de durağan değildir, değişkendir. Çünkü ağlamak ve gülmek gibi duyguların yoğunlaştığı durumlar karşısında akıl hızlı çalışır.

Duygunun akla yansımaları ile mantık yürüterek, doğru düşünceyi bulma şansını yakalar.

Çünkü ruhun gelişerek olgunlaşması için düşüncenin, doğru düşünmenin önemi büyüktür. **Doğru düşünmek, olayların içinde saklı bilgiyi bulup, çıkarabilmek, yerleşmiş benimsemiş önceki bilgilerle birleştirerek yeni sonuçlara, hükümlere varabilmek için şarttır. Doğru düşünmeyen insan, tecrübeden gereken dersi çıkaramaz.** Çok ender olsa da, Dünya’da tek düze bir yaşamın içinde devinen insanlara rastlamak mümkündür. Ya çok sert ve zor olayların içinden kurtulamazlar ya da pembe dizilerdeki senaryolar gibi bir hayatın içinde gerçeğe yabancı kalabilirler. Çünkü yalnız üzüntülü, yalnız sevinçli ve eğlenceli hayat sürenler ruhsal olarak durağanlık içinde kalırlar. Bu, insanı düşünmekten uzaklaştırır.

Oysa ki, bilgi yaşamın acı ve tatlı yönlerinde alınacak derslerin yanısıra ruhsal ve zihinsel olarak gelişmesine de yardımcı olur. Hizmet eder... Tıpkı kimyasal bir bileşimin hızlanmasında katalizör görevi üstlenen maddeler gibi olayların içindedir. Bu nedenledir ki tek düze yaşamın içinde kalan insanların bunu farkederek tekâmülünü hızlandırması zorlaşır. Kişi durağanlaştığını anlayamayacak kadar acının içinde gücünü kaybeder, pembe dizi gibi her gün, her gece eğlenmenin ya da sorunsuz bir yaşamın insana sunduğu tembelliğin içine düşer...

Tembellik zaman zaman fiziksel olabileceği gibi çoğu zaman zihinsel ve ruhsal boyutta yaşanır. Sıkıntıların, fakirliğin insana vurduğu darbenin, çok ağır ve yıpratıcı olanına tembellik içindeki insanlar yakalanır. Çünkü ruh özündeki varlık bilgisine ters orantılı bir hayatın içinde devinir. Akabinde içkinin, safahatın albenisine vurulur. Belki uyuşturucu alemlerinde heyecan arar... ne aradığını bilemeden... Ruhsal bir oburluğun içinde tükenerek hayatını harap etmesi hiçten değildir. Bu insanlar ancak ağır travmaların obsesif durumların içine düştüklerinde çare aramaya başladıkları zaman kurtuluşa ve gelişmeye açık olabilirler. Dr. M. Scott Peck “Az Seçilen Yol” kitabında “Sevilen bir şeyden -ya da en azından bir parçamız olan ve tanıdık bir şeyden- vazgeçmekle bağlantısı olan duygu depresyondur. Ruhun sağlıklı kişilerin tekâmül etmesi gerekir; ruhsal tekâmül ayrılmaz bir parçası da eski benliğinden vazgeçmektir. O halde depresyon aslında normal ve temelde sağlıklı bir olaydır. Ancak vazgeçme süreci herhangi bir nedenle müdahaleye uğrar ve de depresyon uzar, bu sürecin tamamlanmasıyla birlikte çözümlenmezse, o zaman sağlıklı olduğu söylenebilir” demektedir. Sağlıklı bile olsa depresif haller gelişmeyi yavaşlatır. Gerçekte ise kişinin olayların içindeki yoğun duygusunu tanımak için düşünme yeteneğini hiçbir zaman bırakmaması olabilir ki akıl ve gönül olarak gelişebilsin. Durağanlığa

düşmesin.

Ne yazık ki, bu çağın insanları, yazının başında da altını çizdiğim moda akımlarının ve reklam sektörünün dayatması ile depresyonu, durağanlığı körükleyen pembe, pırıltılı hayatları kanatsız melekleri gibi gündemimize oturmışlardır. Belki iletişimin hızı belki yeni dünya nizamı(!) olan küreselleşmenin de katkılarıyla her iklimin kendine has sadelik içeren yaşamın zenginliği ve orijinallığı gün geçtikçe kaybolmaktadır. Dünya'nın büyük bir kısmı elektriksiz, elektronik aletsiz hiçbir şey yapamaz haldedir. Binek arabalardan uçaklara ve deniz araçlarına kadar her alanda en yüksek teknolojik aksamın planlandığı ve kullanıldığı günleri yaşıyoruz. Isınmadan barınmaya, giyinmeden beslenmeye hattâ hayatı anlamaya kadar insanın önüne seçenekler konulmaktadır. Bunların sonucunda insan elbise gibi çabuk eskiyen dizi diz paket programların baskısı altında kalmaktadır. Gerçekten hayatı kolaylaştıran, gereksiz zaman kaybindan insanı koruyan elektrige, doğalgaz kullanımına, bilgi akışını hızlandıran internet ağına, ulaşımı kolaylaştıran araç-gereç sanayiine laf atmak, abesle iştigal olabilir... Bu cümleyi yazarken bile geçmişe malolmuş, Mayalar'ın, Aboriginler'in, Orta Asya kültürünü yaşayan insanların haberleşme sistemlerini düşünmemek de haksızlık olmaz mı? Onların ışık hızına yakın bir sezgi ve telepatik iletkenlik

kabiliyetlerindeki bilginin, şimdi gizemli bir hüviyete bürünüp, ezoterik raflarda saklanmasıdaki neden ne olabilir?

Hayatı kolaylaştırdığı düşünülen teknolojik gelişmelerin, buluşların insana sağladığı sınırsız rahatlık sonunda dalga dalga ruhsal ve zihinsel güçlerin Dünya insanından çekilmesine zemin hazırlamış olamaz mı? Hz. Ömer'in hutbe sırasında, kulağına kadar gelen uzaktaki komutanının yardım çağrısını cevaplamasında, Hz.İsa'nın gözü görmeyen bir hastayı iyileştirmesindeki ruhsal kanunun şimdi nerelerde insanları beklediğini bilmek mümkün mü? Tabii ki şimdi cebimize girecek kadar küçülen seyyar telefonların kolaylığı bize büyük konfor sağlıyor.

Ancak bunca teknolojik bombardımanın içinde yaşamaya mahkûm olmuş dünya insanının, insanlığın başındaki gerçek, doğal varsıllığı kaybettiğini, ruhsal donanımından mahrum herkes gibi kendi kurduğu teknoloji filusunun bir neferi bir bilgisayar çipi ya da bir ürünü gibi kalıplaşmış yaşadığı inkâr edilemez. Böyle yaşamakta özgünlük ve özgürleşmiş insanı aramak hattâ bulmak mümkün olur mu?

Devamlı üretime takılan, insanın doğal kaderi gibi işleyen tüketim ağı sayesinde, dünya nüfusundan çok az sayıda kişiler maddi zenginlikler elde ederken, büyük çoğunluk reklamların telkinleri altında vadedilen pembe hayatın peşinde koşarken tükenip

perişan olurlar. Çünkü tüketimin ve sahip olma koşullanmasının hiçbir zaman sonu gelmez. Mal edinerek reklamlardaki pırıltılı hayatı yaşamak düşü insanları sonsuz bir yarışın koşucusu yapar. Devamlı almak için kazanmak için çalışıp yaşamak yorgun düşürse de istediğine kavuşunca insan kendini iyi hisseder. Çünkü reklamların telkinini benimsemiş büyük çoğunluğunun dışında kalmadığını hissetmek yalnız kalmamış olmak önemlidir. Bu insana mutluluk verir... mutlu insanlar gibi Longines marka saat kullanır, bütün güzel kadınlar gibi Lancome ürünleriyle süslenmek, ona vazgeçilmez bir prestij sağlar. Ama kendisi daha güvenli olacakken Yves Sainte Loren elbisesinin eksikliğini hissedecektir. Başkalarının umurunda olmayan bu eksiklik o insanın yaşamına, tekâmülüne hiç katkısı olmayan bir üzüntü ve gerginti yaratır. **İnsanın yüreğine binen, içini daraltan, salt ihtirası çoğaltan bu durumun, duygular üstündeki etkisi de yıpratıcı olur.**

Bize gelen, bizim yaratmadığımız yükselmemiz, gelişmemiz için elzem olan olayların bizde yarattığı ağlamak, neşe duymak, sevinmek, gülmek gibi yoğun duyguların yapıcı gücünden yoksundur. Hiçbir zaman ihtirasın yordduğu duygular iyi ve faydalı düşünceler haline dönüşmez. Mantık doğru kıyaslamalar yapmadığından, kişi her zaman yanlış tutum ve davranışlar sergileyeceklerdir... Bilgi edinmek, sakinliği

seçmek, huzura ve tekâmüle yönelecek yaşamı benimseyebilmek zor gelir. Elindeki gerçek nimetlerin (nefes alabilmek, yürüyebilmek, sağlıklı olmak, gülüp ağlayabilecek duygulara sahip olmak, düşünebilmek, akıl gönül sahibi olmak, bir toplum içinde yaşamak, yalnız ve kimsesiz olmamak v.b.) kıymetini bilip şükretmez. Hayata karşı zayıf ve dayanaksız kalır. Olayların kendisine getireceği hasletleri göremez. (Sabırlı olmak, iyimserlik, sencillik, hoşgörülü olmak, paylaşabilmek, çalışkanlık, dürüstlük, şefkat, merhamet duygularını geliştirmek, yeteneklerinin farkına varmak v.b.) Sadece çağdaş dayatmacılığın etkisinde ihtirasını körükleyen saldırgan duygularını büyütmeyi marifet sayar.

İyi cins bir saatin, güzel görünmenin, iyi ve kaliteli giyinmenin saldırganlık neresinde diye düşünebilirsiniz elbette? Saldırganlık sözcüğü belki çok sert gelebilir. Ama reklamlardan ve modadan sadece giyim kuşama ve basit güzellik mamulleri öğrenilmiyor. Birilerini yok edercesine yarışarak kariyer elde etmek için çalışmak, en ideal aranan insan olmak, moda olan akımları (düşünce akımları, popüler yaşam, aynı tatil beldelerinde bulunmak örneğin Katmandu'daki Nepal'deki özgün yaşayan keşifleri ziyaret edip onların eteklerini dolarla doldurup bütünlüklerini dınginliklerini kirletmek v.b.) iyi uygulamak ve en başarılı ana-baba olmak çılgınlığını düşünecek olursak, saldırganlık kişinin kendini

hırpalayıp tüketmesinin ötesine geçer... Çünkü bu kez, en iyi ve akıllı çocuğun annesi olmak yarışı başlayacaktır.

Ne yazık ki, son dönemlerde giderek artan, ana okulundaki çocuğun yeteneklerinin ve yabancı dilinin gelişmesi için başlayan telâş... ne pahasına olursa olsun en mükemmele ulaşmak için henüz uyum çağında olan, özgürlüklerini doyusuya yaşamaları gereken, salt şefkatin içinde güvenmeyi, neşesini akranlarıyla yaşayarak hazmedebilmeyi, oyun içinde kendi yeteneklerini keşfedebilmeyi çocukça heyecan ve coşkusu zedelenmeden mutlulukla öğreneceği halde... Sistemin içinde kavrulmuş, sağduyusu ve anata şefkati mutasyona uğramış anne babaların baskısı ve mecbur tutmaları karşısında ezilerek yetişkin insanların alması gereken yükü sırtlanarak, yapmak zorunda bırakılıyor. Burada çocuğun bütün itirazlarına kendi özgür iradesini yaşamak için direnmesine rağmen anata kendi saldırganlık duygularını da körükleyici müdahalede bulunur. Çünkü çocuğunu çok seven ana babaların elinde, bu çağın şartları hesap edilerek, sözüm ona gelecekte çok iyi, çok yetenekli, çok başarılı bir birey olması ve hiç zorluk çekmemesi, mutlu yaşaması adına, küçük bedenlerinin yorulmasına ruhlarındaki coşkunun sönmesine yarıyor. Henüz yolun başında duyguları yorulup donuyor.

Anatalar çocuklarının üstünde kamçı gibi şakladıklarını düşünemiyorlar. Çocuklarının yarış atlarının yetiştirilmesi gibi acıyla koşullandırdıklarını farkedemiyorlar.

Henüz şefkatin ve neşenin kucağında büyümeye muhtaç bu varlıklar, Gelecek'in hazineleri olacakken, yüreklerinde filizlenecek iyilikler ve güzelliklerle; hakların çiğnenmediği, özgür iradenin ve sevginin esas alındığı bütün dünyayı saracak huzur ve mutluluğu insanlara sunacak yepyeni bir düzenin mimarları olacakken... şimdiden bilinçlerine sinen bu çağın sistemini geleceğe taşıyan paslı dişlileri haline geliyorlar. O güzel dünya düzenini kuracak şimdinin küçükleri, sadece duygularının üstüne oturmuş hantal fikirlerin altında, tıpkı ağır jokeyleri taşıyan yarış atları gibi koşamayacaklar, arkada kalacaklardır.

İnsan kendini çevreleyen bütün zorlayıcı, sınırlayıcı baskılara rağmen, özünde Yaratan'ın sevgisini taşıyan ilâhi bir varlık. Dünyadaki her insan salt varlığı ile özgün ve orijinal.

Duygu ve düşünceleriyle sonsuz bir iyilik ve şefkat kaynağı... kendilerine sunulan içinde yaşadığı sistemin kurallarına rağmen kalıcı güzelliğin ve huzurun ahengini yüreğinde taşıyor. Duygusunda... Yeter ki duygudaki neşe söndürülmesin ihtirasa dönüştürülmesin.

Dostluklar Harcanmaya Gelmez

Zehra İskender

Dostluk, yaşamımızın olmazsa olmaz şartlarından birisidir. Hiç birimiz dostsuz yapamayız. Çoğunlukla teklifsizce içimizi açabileceğimiz, derdimize derman olacağından emin olduğumuz insanın, insanların yanında kendimizi daha rahat hissederiz... Sırdaş hesap gibi gizliliğinizi koruyan birinin varlığı, bizim mutlu ve zengin hissetmemizi sağlar.

Ancak, teklifsizlik kimi kişiye göre anlamı değişen bir sözcüktür. Teklifsiz olmayı istediğimiz ya da ihtiyacımız olduğu anda bir telefonun, bir ricanın ucunda... veya bir kapı tıklamasının (ailemiz, komşumuz, kardeşimiz v.b.) sonunda duyduğumuz sıcak bir ses, kapı ardından çıkan gülyüz olarak düşünebiliriz.

Bazı insanlar için ise teklifsiz olmak bambaşka anlamlar yüklenmiştir. Bu onun varlığını (dostumuzun) gereğinden fazla benimseyerek, onun özgürlüğünü, özgür iradesini, saygın kimliğini yok saymak anlamına da gelebilir... Eğer, insanlarla ilişkilerinde daima almaya alışmışsa karşısındaki dostundan bugüne kadar hiç beklemediği

bir tavır görmemişse... O insanın gülyüzü karşısında ona her türlü tavır ve sözü söyleyebileceğini düşünüyor- sa veya daha önceki ilişkilerinde hayati boyunca vergen olmuş, hiç takdir edilmemişse dostluk kavramını yanlış anlamlandırmış olabilir.

Yaşamınızda iyilikle ve sevgiyle yaklaştığınız, her durumunda yanında olduğunuz biri, mutlaka vardır. Bu kişi ile olan ilişkileriniz hiçbir zaman maddi çıkar gözetmediğiniz, teşekkür beklemediğiniz bir süreklilik içinde sürüyor olabilir. Ama hiçbir zaman teşekkür beklemediğiniz birinden nahoş bir söz, davranış da beklemezsiniz değil mi?

Etik değerlere uymayan ya da hakkımızda gıybet, dedikodu, yalan gibi ruhsal bütünlüğümüzü bozucu tavır ve sözlere de hiçbir zaman maruz kalmak istemeyiz. Çünkü bu bizim insan psikolojimize ters düşer. Hiç kimse dostu tarafından bu denli hırpalanmak istemez. İstemez de başına gelmeyen de yoktur.

Böyle nahoş davranışlarla karşılaşmışsak ne yapmalıyız... ya da karşımızdaki dostumuza, arkadaşımıza

durumumuzu ve dostluktan, yakın ilişkiden ne anladığımızı nasıl anlatıp açıklamalıyız.

Dostluk söz konusu olduğunda, bizler çoğu zaman kendi yaşam anlayışımıza yakın kişileri seçeriz. Yani üç aşağı beş yukarı ahlâki değerlerimiz, toplumsal yaşamımız birbirine benzer. Ancak nadir durumlarda gönlümüze aldığımız, yaşam biçimi açısından bize zıt kişilere de içimiz kaynamış olabilir... Böyle durumlarda her zaman istismar edilme riski vardır. Bu risk çoğu zaman bizi üzüntü kaynağı olan olayların içinde bırakır. Biz ona karşı duyduğumuz, sıcak ilginin, bu tür nahoşluklar karşısında buz kestiğini hissedebiliriz. Dostluğun, o insanı sarıp sarmalayan sıcaklığı ve mutluluğu, bize yansıyan huzuru bir anda dağılıp yok olur.

Böyle bir olayın ya da durumun içine düşmüşsek, yapmamız gereken ilk iş, kendi ruhsal çöküntümüzü iyileştirmek olmalıdır.

* Kendimizi iyileştirmenin en iyi yöntemlerinin başında sıcak bir banyo yapmak akabinde ılıklaştırılmış su ile duş alıp çıkmaktır. Bu tür banyonun sonunda elinizi, kollarınızı, yüzünüzü soğuk su ile yıkamak sıkıntınızın fiziksel tortularını yok edip, temizleyecektir.

* Konuyu geçici bir süre bırakıp, hafta sonu olmasa bile kendimize zaman ayırıp (Bu bir saat olabileceği gibi üç saate de çıkabilir) güzel vakit geçirmeyi amaçlamalıyız.

*Bu tatil sonunda kendimize bir hediye alabilir, bir sinemaya, tiyatroya gidebiliriz.

* Gerçekten dert ettiğimiz konuyu açıklayıp fikir edinebileceğimiz, dostluğundan da varlığından da neşelenebileceğimiz, biriyle vakit geçirebiliriz. Ancak unutmamamız gereken önemli bir nokta, kesinlikle dedikodu ve kırgınlıklara meydan vermeden (ismi saklı tutarak) dertleşebiliriz. Bu fikir alış-verişinin sonunda kendi mantık terazimiz ve tecrübelerimizin de yardımı ile daha sakin ve doğru tavrı bulabiliriz.

Kendinizi ruhsal ve fiziksel açıdan huzurlu hissettiğiniz, eski neşenize kavuştuğunuza emin olduğunuzda ise... Size gereksiz sıkıntılar yaşatan arkadaşınızla tekrar buluşup, dostluktan ne anladığınızı, ondan ne beklediğinizi, onunla yaşamınızda neleri paylaşabileceğinizi anlatın. Samimi ve açık sözlülükle ondan isteklerinizi iletin. Onunla olan gönül tıkanıklığınızın sebebini aşırı tepki göstermeden, olayın tansiyonunu aynen aktarmadan, “niçin böyle davrandın?” sorusunu yöneltin... Belki durum hiç de sizin bildiğiniz, düşündüğünüz gibi olmayabilir. Belki çok iyi niyetle yapılmış bir davranış, ters bir söz etmiş olabilir. Unutmamalıyız ki hepimiz insan olmanın eksikliği içindeyiz. Onu dinledikten sonra bir-iki gün üstünde düşünüp tartmalıyız.

Eğer ona olan samimiyetiniz gerçek bir sevgiden kaynaklanıyorsa gönlünüzdeki burukluk çabuk dağılacaktır. Buna emin olun. Dünya’da en zor kurulan, kazanılan şey gerçek dostluklar değil midir? Böyle dostluklar harcanmaya gelmez.

Esenlikle kalın.

İnanılması Zor Olan Tesadüfi Olaylar

Derleyen: Nelda Bayraktar

Her gün dünyada açıklanması zor olan tesadüfi olaylar yaşanmaktadır. Tüm bunlar birer uydurmadan ibaret midirler yoksa gerçekten doğru mudurlar?

71 yaşındaki ikiz Fin'li kardeşler aynı yol üzerinde birbirlerinden iki saat arayla bisiklet kazasında öldüler. Polis bunun sadece bir tesadüf olduğunu ve kazanın olduğu yerde, trafik yoğun olmasına rağmen her gün kazalara rastlanmadığını söyledi. Eş yumurta ikizleri, eş kazalar, eş ölümler. İki saat farkla. Bu ilginç tesadüf, 2002 yılının Mart ayındaki gazetelerde yayınlandı. Kazaya bakıldığında bunun kaderin bir oyunu mu yoksa sadece basit bir tesadüf mü olduğu anlaşamıyor. Ancak yazar Elizabeth Kubler-Ross'un yazdıklarına inacak olursak: "Hiçbir tesadüf, hiçbir hata yoktur. Başımıza gelen her olay, içinden dersler çıkarıp, öğrenmemiz içindir" sözlerine katılmamız gerekir.

Joseph Aigner 19. yüzyıl Avusturya'sında tanınmış bir ressamdı. Ancak kendini oldukça mutsuz hissettiğinden dolayı, pek çok kez intihara teşebbüs etmişti. İlk kez 18 yaşında intiharı denemiş ve kendisini asmak istemişti. Fakat nereden geldiği belli olmayan bir Fransiskan rahibi onu kurtarmıştı. 22 yaşında kendisini asmayı yeniden denediğinde aynı rahip onu yine kurtardı. Sekiz yıl sonra ölümü politik çalışmalarından dolayı

başkalarının elinden olacak iken, aynı rahip gelerek onu düşmanlarının elinden aldı. Sonunda 68 yaşına geldiğinde son kez intiharı denedi ve bu kez başardı. Cenazesini bile aynı rahip taşıdı. Aigner bu rahibin ismini asla öğrenemedi. (Ripley'in İster İnan İster İnanma adlı Dev Kitabından)

1858 yılında Robert Fallon adındaki bir adam, birlikte poker oynadığı adamlar tarafından öldürüldü. Bunlara göre Fallon hile yaparak 600 Dolar kazanmıştı. Oyuncular Fallon'un yerine genç bir adamı oturtular ve oyuna devam ettiler. Genç adam elini ilerleterek 2,200 Dolar kazandı. Bu arada oraya gelen polis Fallon'un kazanmış olduğu paranın ne olursa olsun oğluna verilmesini istedi. Ancak onun yerine oturmuş olan genç adamın, babasını yedi yıldır görmemiş olan oğlu olduğu anlaşıldı.

1920 yılında üç İngiliz, Peru'da birbirlerinden habersiz bir şekilde tren yolculuğu yapıyorlardı. Birbirleriyle tanıştıklarında ilginç bir tesadüfle karşılaştılar. Birinci adamın soyadı Bingham, ikinci adamın soyadı: Powell'dı. Üçüncüsünün ise Bingham-Powell idi. Hiç birisi de birbirlerini daha önceden görmemişlerdi.

1930 yılında Detroit'li genç bir anne, Joseph Figlock adındaki adamın varlığına şükretti. Çünkü Figlock caddeden aşağıya doğru yürürken, kadının bebeği yüksekçe

bir kattan adamın üzerine düştü. Böylece bebek kurtuldu, adama da bir şey olmadı. Bir yıl sonra, aynı bebek yine aynı şekilde pencereden aşağıya düştü. Oradan geçen kişi yine Figlock idi. Ve her ikisi de yeniden kurtuldular.

1953 yılında Televizyon muhabiri Irv Kupcinet, Elizabeth II'nin taç giyme törenini sunmak üzere Londra'ya gelmişti. Savoy otelindeki odasının çekmecelelerinden birisinde, Harry Hannin'e ait olduğu anlaşılan bazı belgeler buldu. Tesadüf eseri Harlem takımında oynayan Harry Hannin, Kupcinet'in de yakın arkadaşı çıktı. İki gün sonra, bunu Hannin'e anlatmadan önce, Kupcinet Hannin'den bir mektup aldı. Hannin mektubunda Paris'te kaldığı Meurice otelinde, çekmecelerden birisinde üzerinde Kupcinet'in adının yazılı olduğu bir kravat bulduğunu yazıyordu.

1950 yılında bir iş gezisine çıkan Mr. George D. Bryson, Kentucky'deki Brown Otele girişini yaptı. Kayıt defterini imzaladıktan sonra ona 307 no.lu odanın anahtarını verdiler. Posta kutusuna bakan Bryson, adına gelen mektubu açınca, aslında kendisine hitap edilmediğini anladı çünkü tesadüf eseri kendisinden önce 307 no.lu odada kalan kişinin adının da George D. Bryson olduğunu öğrendi.

Eş yumurta ikizlerinin hayatları her zaman ilginç olmuştur ama Ohio'da yaşayan ikizlerinki kadar değil. Eş yumurta ikizleri doğumlarında birbirlerinden ayrılmış ve farklı aileler tarafından evlat edinilmişlerdi. Her iki aile de oğullarının adını birbirlerinden habersiz bir şekilde James koymuştu. İkisi de birbirini bilmeden büyümüş daha sonra hukukla ilgilenmişti. Her ikisinin de teknik çizimlere

ve marangozluğa merakları vardı ve her ikisi de adları Linda olan kadınlarla evlenmişlerdi. Yine her ikisinin de oğulları oldu ve adlarını birbirlerinden habersiz bir şekilde James Alan koydular. İkizler eşlerini boşadılar ve isimleri Betty olan kadınlarla evlendiler. Köpeklerinin adları bile aynıydı: Toy. Tam kırk yıl sonra birbirleriyle buluşma fırsatını elde ettiler ve birbirlerine tıpatıp benzer hayatlarını konuştular. (Reader's Digest, 1980)

Henry Ziegland, 1883 yılında kız arkadaşıyla yollarını ayırdı ve intihara teşebbüs etti. Kızın erkek kardeşi öylesine kızgındı ki Ziegland'ı tabancasıyla vurdu. Ziegland'ı öldürdüğünü sanan kardeş, tabancayı bu kez kendisine doğru yönelterek, kendini öldürdü. Ancak Ziegland ölmemişti. Kurşun sadece yüzünü sıyrarak geçmiş ve sonra da bir ağaca saplanmıştı.

Ziegland kendisinin şanslı bir insan olduğunu düşündü. Bir yıl sonra, Ziegland içinde kurşun olan kesmeye karar verdi. Ancak ağaç çok büyük olduğundan ufak dinamitler kullanmak gerekiyordu. Bu işlem esnasında yerinden çıkan kurşun Ziegland'ın kafasına delerek onun ölümüne sebep oldu.

Amerikan Romancısı Anne Parrish, eşiyle beraber 1920 yılında Paris'teki kitapçıları dolaşırken, çocukluğunun en sevdiği hikayelerinden olan Jack Frost'un Hikayeleri kitabıyla karşılaştı. Eski kitabı kaldırıp kocasına gösterdi ve ona:

“Bak bu kitap bana çocukluğumu hatırlatıyor” dedi. Kocasını kitabı eline aldı, açtı ve başındaki boş sayfada: “Anne Parrish, 209 N. Weber Caddesi, Colorado Springs” yazdığını gördü. Çünkü bu kitap Anne'nin kendi kitabıydı.